

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/118/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114222602
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3114222602.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcov: A. P. D., XX.XX.XXXX, bytom A. č. XXX, právne zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o. so sídlom Piaristická 46, Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpenej AK JUDr. Marek Hic, s.r.o. so sídlom P.O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, IČO: 36 865 036, o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19.februára 2019, č. k. 16C/161/2014-219, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že určuje, že zmluva o splátkovom úvere č. 0274927700 uzatvorená dňa 24.10.2008 medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovanou ako veriteľom j e n e p l a t n á .

Žalobkyňa má nárok voči žalovanej na náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacích konaniach v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie v poradí už druhým rozhodnutím vo veci, zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy a o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100% a žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že zmluva o splátkovom úvere č. 0274927700 uzatvorená dňa 24.10.2008 medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom je neplatná. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa dôvodila, že úverová zmluva, ktorá je súčasne štandardnou formulárovou typovou zmluvou v kumulatívne vád, ktoré vykazuje, nie je z hľadiska platnosti udržateľnou. Poukázala predovšetkým na zavádzajúci údaj o výške poskytnutého úveru, keď v skutočnosti jej bola poskytnutá len čiastka ponížená o spracovateľský poplatok vo výške 189,17 eur. Poukazovala tiež na nesprávnosť údaju o celkových nákladoch, ktoré má v súvislosti s úverom znášať, do ktorých nie je zahrnutý nielen spracovateľský poplatok, ale ani poplatky, ktoré jej boli inkasované za správu a vedenie úverového účtu, ako aj ďalšie poplatky (príkladmo poplatok za predčasné splatenie úveru). V dôsledku toho ani údaj o RPMN nemôže byť správny. Poukazovala tiež na čl. I. Úverovej zmluvy, vychádzajúc z ktorého výška úveru s navýšením predstavuje čiastku 13.812,10 eur, čo je viac ako 200% z poskytnutej sumy úveru. Zmluvné podmienky neboli individuálne vyjednané, ona mala možnosť buď zmluvu prijať ako celok, alebo ju ako celok odmietnuť, naviac poukazovala na to, že pred podpisom zmluvy nemala možnosť sa s ňou podrobne oboznámiť, pretože pracovník, ktorý v mene banky vystupoval, sa ponáhal.

Nad rámec toho, že zmluvu ako celok považuje za absolútne neplatnú vo svetle ust. § 37 a tiež § 39 Občianskeho zákonníka (nezrozumiteľnosť, neurčitosť, nejasnosť podstatných parametrov zmluvy, ako aj jej konštrukciu smerujúcu k obchádzaniu zákona a jej neudržateľnosť vo svetle dobrých mravov vo vzťahu k spotrebiteľovi) poukazovala na absenciu niektorých obligatórných náležitostí zmluvy predpísaných zákonom, ktoré podľa jej názoru navyše aj v prípade, ak by zmluva bola platnou, majú za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Poukazovala na celý rad ustanovení všeobecných obchodných podmienok týkajúcich sa oznamovania doručenia, zákazu ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu a tieto sankcionovať, vo vzťahu ku ktorým už bola žalovaná sankcionovaná aj prostredníctvom rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, a ktoré zakladajú nerovnovážny stav medzi žalovanou ako dodávateľom a žalobkyňou ako spotrebiteľkou a ktoré nemožno považovať za iné, ako neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, porušujúce tiež ust. § 4 ods. 2 písm. a), b), v náväznosti na § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z čl. I., žalobkyňa sa zaviazala vrátiť žalovanej peňažnú sumu 13.602,87 eur (409.800,- Sk) napriek tomu, že v skutočnosti jej bola poskytnutá reálne na úvere čiastka len 6.638,78 eur. Namietala tiež výšku dohodnutého úroku z úveru v úverovej zmluve v dôsledku nesprávne dosadených údajov do vzorca RPMN, jeho nesprávne uvedenie výšku v neprospech jej ako spotrebiteľky, poukazovala na to, že napriek tomu, že uhradila žalovanej už celkovo čiastku 230.853,43 Sk (7.662,93 eur), čo dokonca prevyšuje sumu celkových nákladov spojených s úverom, napriek tomu jej dlh vychádzajúci z výzvy na plnenie mal stále predstavovať čiastku 6.114,89 eur, na úhradu ktorej čiastky bola žalobkyňa opakovane vyzývaná. Tiež namieta, že ňou poukazované splátky boli započítavané prednostne na úrok z poskytnutého úveru, následne na úrok z omeškania a až nakoniec na istinu. Žalobkyni dlžná suma neustále narastá napriek tomu, že dlh spláca. Konštrukcia zmluvy o úvere, ako aj jej nevyváženosť a neprijateľné zmluvné podmienky, na ktorých je založená, vytvárajú priestor pre svojvoľné rozhodovanie žalovanej nielen o výške príslušenstva pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy, ale v konečnom dôsledku aj o výške istiny, bez prihliadnutia na vyváženosť práv a povinností medzi zmluvnými stranami v neprospech jej ako spotrebiteľky. Z hľadiska naliehavého právneho záujmu dôvodila, že aktuálne nie je iný účinný spôsob, prostredníctvom ktorého by bolo možné odstrániť existujúci stav neistoty na jej strane, keď podľa jej názoru napriek absolútnej neplatnosti zmluvy sa voči nej neustále prostredníctvom mimosúdnych výziev uplatňujú plnenia, na ktoré, či už žalovaná ako pôvodný veriteľ, alebo následné subjekty, na ktorých bola pohľadávka postúpená, si tieto voči nej uplatňujú.

3. Žalovaná žiadala žalobu ako v celom rozsahu nedôvodnú zamietnuť. Namietala nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na jej strane, nedostatok naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe, ako aj nedôvodnosť tvrdení, že zmluva je absolútne neplatná, tiež že obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, resp. že v nej absentujú obligatórne náležitosti predpísané zákonom. Poukazovala na neuspokojivú platobnú disciplínu žalobkyne, dôsledkom ktorej bolo vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru právnym úkonom žalovanej zo dňa 06.10.2014, ktoré jej bolo doručené dňa 10.10.2014, kedy bola súčasne podaná súdu aj táto žaloba, v čom videla očividný časový súvis s cieľom vyhnúť sa plneniu peňažných povinností z danej úverovej zmluvy, vo svetle čoho považovala konanie žalobkyne v tomto smere za protiprávne a rozporné s dobrými mravmi, či šikanóznym výkonom práva. Zmluva bola uzatvorená písomne, jasným, zrozumiteľným a nezameniteľným spôsobom. Pokiaľ poukazuje žalobkyňa na celkovú výšku nákladov, ktoré v spojitosti s úverom má zaplatiť, poukazuje žalovaná na to, že úver bol poskytnutý na dobu 10 rokov, počas ktorého obdobia dochádza k inflácií, či k ďalším vplyvom znižujúcim každoročne hodnotu peňazí, v dôsledku čoho sa takéto dojednanie nemôže dobrým mravom priečiť. Bola to žalobkyňa, ktorá sa obrátila na žalovanú so žiadosťou o poskytnutie úveru, a táto jej ho s odbornou starostlivosťou dobrého hospodára tiež poskytla. Na počiatku zmluvu nespochybňovala, k tomu došlo až po tom, čo sa dostala do platobnej neschopnosti, resp. jej existenciu verbalizovala. Tvrdenia o hrubom nepomere odplaty či nesprávne vypočítanej RPMN nepovažovala za dôvodné. Podľa jej názoru žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno zaťažujúce ju preukázať ňou produkované tvrdenia a jediný, kto sa podľa jej názoru dopustil konania v rozpore s dobrými mravmi, bola práve žalobkyňa. Požadovala tiež náhradu trov konania.

4. Vyhodnotením rozhodujúcich, z vykonaného dokazovania plynúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Vychádzajúc z predošlého právneho názoru odvolacieho súdu, konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej žalobe. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovanej o nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie z dôvodu postúpenia pohľadávky na nového veriteľa (SVEA Ekonomi Cyprus Limited), ktorú skutočnosť postúpenia tvrdili obe zmluvné strany a ktorá aj keď nepriamo, vyplýva z výzvy na plnenie zo dňa

05.09.2017. V konaní o určenie neplatnosti zmluvy je pasívne vecne legitimovaným práve pôvodný veriteľ, teda v tomto prípade žalovaná ako účastník daného právneho vzťahu. Nový veriteľ, postupník, nadobudol pohľadávku od účastníka úverovej zmluvy, ktorým bola žalovaná. Pôvodný veriteľ nestratil postavenie dodávateľa voči žalobkyni ani postavenie účastníka zmluvného vzťahu. Ďalej posúdil, že pokiaľ žalobkyňa ako dôvody neplatnosti úverovej zmluvy uvádzala absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy, vyžadovaných ust. § 4 ods. 2 zákona 258/2001 Z. z. (absencia uvedenia údaju o počte splátok úrokov, počet mesiacov splácania), aj v prípade opodstatnenosti, ich absencia nemôže mať za následok absolútnu neplatnosť zmluvy, jedine záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Tieto dojednania nemôžu predstavovať ani neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo súčasne vyhodnotil ako nelogické z dôvodu, že pokiaľ tieto údaje majú absentovať, nemôžu byť neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Ako nedôvodnú vyhodnotil tiež námietku nedodržania písomnej formy zmluvy. Zmluva o úvere bola preukázateľne podpísaná žalobkyňou ako dlžníkom a tiež za žalovanú ako veriteľa, o čom ako dôkaz žalovaná predložila aj exemplár zmluvy, z ktorého táto skutočnosť vyplýva, čo nakoniec žalobkyňa aj uznala. K námietke o neurčitosti, nejasnosti a nezrozumiteľnosti súd uviedol, že žalobkyňa nezdôvodnila, v čom tieto vady právneho úkonu vzhliada, preto túto námietku považoval súd za nenáležitú, pokiaľ v tomto smere žalobkyňa požadovala poskytnúť lehotu na jej bližšie špecifikovanie, súd to považoval za nenáležité vzhľadom na dobu trvania sporu. Podľa názoru súdu, zmluva je dostatočne jasná, určitá a zrozumiteľná, keďže je zrejmé, kto sú zmluvné strany, čo je predmetom záväzku, aké sú ich práva a povinnosti, o čom svedčí tiež to, že žalobkyňa niekoľko rokov svoj záväzok presne podľa zmluvy plnila, platila splátky, a teda jej muselo byť zrejmé, aké povinnosti jej z daného právneho vzťahu plynú. Zmluvné podmienky sú podľa názoru súdu koncipované prehľadne, zrozumiteľne, rovnako ako spracovaný formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o úvere. Zmluva nie je vnútorne rozporná, obsah je nepochybný. Vo svetle tejto námietky teda zmluvu nebolo možné podľa jeho názoru posúdiť ako neplatnú. Absolútnu neplatnosť zmluvy nevzhliadol súd prvej inštancie ani vo svetle ust. § 39 Občianskeho zákonníka (rozpor s dobrými mravmi). Podľa jeho názoru zmluva nesleduje nemravné ciele, ani nemožno posúdiť, že by mala nemravné dôsledky. Pokiaľ poukazovala žalobkyňa na neprimeranosť odplaty, tak úroková sadzba v zmluve bola dohodnutá vo výške 15,95 % ročne, RPMN určená vo výške 18,93 %. Maximálna výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za druhý štvrtrok 2008 platná pre zmluvy uzatvorené od 16.08.2008 do 15.11.2008 pre daný typ úveru bola v čase uzatvorenia zmluvy 33,28 %. Zákonodarca pri spotrebiteľských úveroch zvolil vyjadrenie odplaty prostredníctvom RPMN, ktorá zohľadňuje tak úroky, ako aj poplatky, splácanie úveru a vychádza z celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Pre spotrebiteľa je indikátorom výhodnosti úveru, preto je rozhodujúcim, či odplata presiahla hranicu stanovenú nariadením, v ktorom smere je potrebné vziať do úvahy RPMN uvedenú v zmluve. V zmluve uvedená odplata majúca svoj odraz v údaji o RPMN vo výške 18,93 % vyššie uvedené limity neprekračuje. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že musela uhradiť nad rámec istiny vysoké navýšenie, nezohľadňuje jej tvrdenie skutočnosť, že úver mal byť splácaný 10 rokov. Aj keby súd zistil, že odplata úveru prevyšuje zákonné limity, nespôsobilo by to neplatnosť celej zmluvy, ale len v rozsahu týkajúcom sa odplaty. Žalobkyňa pri väčšine ustanovení, na ktoré poukazovala ako neprijateľné neuvádzala, z akého dôvodu ich za takéto považuje a prečo by mali mať za následok neplatnosť zmluvy ako celku. Obmedzila sa len na vymenovanie niektorých ustanovení obchodných podmienok. Treba mať vždy na zreteli iba objektívne hľadisko, teda či je zmluva ako celok neplatná. Cieľom smernice Rady 93/13/EHS je zvoliť taký postup, ktorý by mal zachovať platnosť zmluvy ako celku. Žalobkyňou vytýkané ustanovenia VOP sa týkajú spôsobu splácania splátok započítaním pohľadávky z účtu v banke, podmienok zmien úrovej sadzby, následkov porušenia povinností dlžníka, mechanizmu doručovania písomností medzi zmluvnými stranami, práva banky započítať pohľadávky voči dlžníkovi, zakotvenia poplatkov, nákladov, podmienok práva banky na odstúpenie od zmluvy, rozhodcovskej doložky, podmienok, vzťahujúcich sa na vkladový účet a vkladnú knižku, režimu upomienok a možných zmien splatnosti splátok úrokov a poplatkov, ktoré ustanovenia podľa názoru súdu predstavujú len vedľajšie dojednania, netýkajúce sa základných esenciálnych obsahových náležitostí zmluvy, aj bez existencie ktorých by platná zmluva o úvere vznikla a naďalej existovala. Ak by tieto vedľajšie podmienky aj boli naozaj neprijateľnými, nespôsobili by neplatnosť zmluvy ako celku v žiadnom prípade. V tomto ohľade sa plne stotožnil s argumentáciou žalovanej, ktorá má svoj odraz v judikatúre Súdneho dvora EÚ, na ktoré žalovaná opakovane poukazovala. Keďže ani jeden z dôvodov uvádzaných žalobkyňou nespôsobuje neplatnosť celej úverovej zmluvy, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov prvostupňového a súčasne predchádzajúceho odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola úspešná v celom rozsahu, keďže žaloba bola celkom zamietnutá, a preto má voči žalobkyni právo na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100%. Čo do trov odvolacieho konania, ktorého výsledkom bolo zrušenie prvého rozsudku, žalobkyňa bola v odvolacom konaní proti

prvému rozsudku plne úspešná, nakoľko docielila podaním odvolania zrušenie rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalovaná tak bola v odvolacom konaní neúspešná, a preto žalobkyňa má proti nej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne navrhovala zmenu napadnutého rozhodnutia s tým, že žalobe bude vyhovieť v plnom rozsahu a bude jej priznaný tiež nárok na náhradu trov konania vzniknutých jej tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní a to v rozsahu 100 %. V odvolaní uviedla, že uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e),f), g), a h) CSP. Primárne sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že vady zmluvy o úvere tvrdené žalobkyňou, nespôsobujú absolútnu neplatnosť celej úverovej zmluvy. Napadnutá zmluva je nepochybne spotrebiteľskou, pričom súd prvej inštancie ju dostatočne nepodrobil súdnemu prieskumu a jej súladu so spotrebiteľským právom a nevysporiadal sa s tvrdeniami žalobkyne, prostredníctvom ktorých spochybňovala platnosť zmluvy o splátkovom úvere vo svetle ust. § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré v odvolaní cituje. Právny úkon je prejavom vôle, s ktorým právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu, prejav vôle je odrazom psychického vnútra človeka, rozpoznateľný v objektívnej realite, pričom predpokladom toho, aby sa vôľa mohla navonok uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Neplatnosť právneho úkonu vyjadrená v § 37 OZ je neplatnosťou absolútnou, pôsobiacou ex tunc, nastávajúcou priamo zo zákona a môže sa jej dovoľávať každý, kto má na tom právny záujem, prihliada sa na ňu aj bez námietky, t. j. z úradnej povinnosti (ex offio), nemožno ju žiadnym spôsobom napraviť, čo má pôvod v tom, že nemožno naprávať úkon, ktorý neexistuje, a teda nemožno od neho ani odstúpiť. Vychádzajúc z uvedeného, súd prvej inštancie bol povinný z úradnej povinnosti zaoberať sa otázkou platnosti zmluvy o úvere, o to viac, ak platnosť bola zo strany žalobkyne spochybňovaná priamo podanou žalobou, a to vo svetle ust. § 34, § 37, a § 39 OZ a bolo jeho povinnosťou sa náležite vysporiadať s každou o to viac namietanou vadou, spôsobilou mať za následok neplatnosť napadnutej zmluvy, keď navyše táto je uzatvorená medzi spotrebiteľom a dodávateľom, čomu podľa názoru odvolateľky súd prvej inštancie zadosť neučinil. Z ust. § 53 ods. 1 OZ vyplýva, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom žalobkyňa od počiatku tvrdí existenciu neprijateľných podmienok v zmluve o úvere, v konkrétnostiach uvedených v čl. I., body 1, 2, 5, 7, 8, 9, v čl. II., body 2, 3, 4 ktoré odkazujú na ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) Úverových podmienok, Sadzovníka a Zverejnenia, pričom ani jeden z týchto dokumentov nie je súčasťou zmluvy o splátkovom úvere, netvorí ani jeho prílohu, žalobkyňa tieto pri podpise zmluvy k dispozícii ani nemala a v priebehu konania pred súdom prvej inštancie poukazovala na to, že zmluva sa uzatvárala rýchlo, akoby ani nešlo o pôžičku, nemala čas sa s touto oboznámiť, pretože pracovník banky sa ponáhľal, pričom samotná žalovaná nepreukázala v konaní opak. Prostredníctvom týchto zmluvných ustanovení je na ňu prenášané de facto dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy, čo má pre ňu ako spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jej práv na súde a iných štátnych orgánoch a má vo svojej podstate pôsobiť prevenčne, odradzujúco vo vzťahu k uplatneniu jej práv. Takéto zmluvné podmienky nemôžu vo svetle ust. § 53 ods. 4 písm. l) OZ obstáť. V ust. § 4 a § 5 zákona o spotrebiteľských úveroch sú priamo definované informačné povinnosti veriteľa, a taktiež z ust. § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že veriteľ je povinný pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver pri zohľadnení skutočností uvedených v zákone, je preto neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa prostredníctvom takýchto podmienok prenášané dôkazné bremeno oboznámenia sa s nimi, pretože priemerný spotrebiteľ nemusí byť znalý povinností, ktoré veriteľovi ukladá zákon. Je nemožné, aby sa priemerný spotrebiteľ, za ktorého je potrebné považovať žalobkyňu mohol, resp. by bol schopný poňať také množstvo odborných informácií, ktoré sa nachádzajú v dokumentoch, ktoré identifikovala, a preto ju prostredníctvom nich opodstatnene zaväzovať a tvrdiť, že pochopila obsah zmluvy a súhlasí s ňou, pretože takýto postup je v rozpore s podstatou ochrany spotrebiteľa. Nie je totiž ani fyzicky možné, aby sa spotrebiteľ oboznámil s takým kvantom informácií a často tiež náročných odborných termínov. Takto v čl. I., bod 5, dlžník má súhlasiť, že banka bude pri splácaní pohľadávky vykonávať inkaso z inkasného účtu vo výške splátok a v periodicite splátok a v prípade ich zmien v súlade s úverovou zmluvou, úverovými podmienkami a VOP vykonávať inkaso osobitne vo výške úrokov a vo výške poplatkov, pokiaľ nemá zriadený inkasný účet splácať pohľadávku spôsobom dohodnutým v základných

podmienkach. V čl. I., bod 6, v prípade zmeny výšky splátky alebo splátkového plánu, je banka oprávnená zmeniť výšku splátky, ktorú inkasuje na základe súhlasu s inkasom tak, aby konečná lehota splatnosti úveru dohodnutá v základných podmienkach bola dodržaná. Vyššie uvedené podmienky zakladajú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa a neprimeraným spôsobom obmedzujú zmluvnú autonómiu spotrebiteľa. Predformulovaný súhlas spotrebiteľa na viazanie ostatných účtov spolu s úverom formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou, nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne požaduje. Ďalej poukazuje na čl. I., bod 7, v zmysle ktorého v prípade akéhokoľvek porušenia, napríklad v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas, je banka oprávnená požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávky, uplatniť právo na rozhodcovskom súde a ďalšie. V čl. I., bod 8 bolo dojednané, že akýkoľvek spor vzniknutý na základe zmluvy alebo v súvislosti s ňou, má banka záujem riešiť mimosúdne, až následne pristúpi v súlade s VOP k riešeniu sporov pred rozhodcovským súdom alebo všeobecným súdom. Ďalej poukazuje na znenie rozhodcovskej doložky zakotvené vo VOP, ktorá predstavuje výrazný zásah do práv a povinností medzi veriteľom a spotrebiteľom, pretože nie súd, ale rozhodca rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch. Ak je takáto rozhodcovská doložka súčasťou štandardných obchodných podmienok, vzniká nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nepoukáže na jej nekalosť. Je teda nevyhnutné, aby spotrebiteľ mal možnosť požiadať všeobecný súd o ochranu, ak si rozhodcovský súd osobitne nevyjednal, teda výslovne si ho neželal. Síce ustanovenie umožňuje obrátiť sa tiež na všeobecný súd, ale zároveň je nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ak takéto konanie veriteľ vyvolá. Ide o doložku, ktorá nebola dojednaná po vzniku sporu, ale naopak, už pri vzniku právneho vzťahu. Je neprijateľné automatické včlenenie súhlasu spotrebiteľa v texte VOP s možnosťou vyjadriť svoj nesúhlas s rozhodcovskou doložkou do 30 dní odo dňa uzavretia zmluvy, pričom priemerný spotrebiteľ si nemusí ani v celej spleti zložitých koncipovaných VOP, s ktorými navyše žalobkyňa ani nebola oboznámená, uvedenú možnosť všimnúť. Zahnutím ustanovenia do obsahu zmluvných podmienok ako neoddeliteľnej súčasť zmluvy o úvere, ktorá svojím typom podlieha právnomu režimu spotrebiteľskej zmluvy, došlo u žalobkyne k upieraniu práva spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ďalej poukazuje na znenie čl. II., body 3, 4, 5, odkazujúce na Obchodný zákonník, čo je pre úpravu práv a povinností účastníkov tejto zmluvy neprijateľnou podmienkou, spôsobilou založiť v spojení s inými ustanoveniami zjavný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, keďže niet žiadneho ekonomického dôvodu, ktorý by spotrebiteľa, ktorý nemá možnosť obsah podmienok ovplyvniť, nútil k tomu, aby svoj vzťah s dodávateľom podriadil ustanoveniam Obchodného zákonníka, ktoré sú pre neho nevýhodnejšie. Favorizovanie Obchodného zákonníka pred právnymi predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa, tohto neprimerane znevýhodňuje a prejavuje sa v značnej časti zmluvných podmienok a v nich zakomponovaných inštitútov, ktorých režim sa odchyľuje od ustanovení dopadajúcich na ochranu spotrebiteľa, keďže Obchodný zákonník prioritne upravuje vzťahy medzi podnikateľmi. Za neprijateľné podmienky z Formuláru o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere možno považovať bod 3 písm. e), náklady nezahrnuté do výpočtu RPMN, bod 4 písm. a), poplatok za predčasné splatenie úveru, vo vzťahu ktorým uvádza, že zákon o spotrebiteľských úveroch garantuje právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, avšak veriteľ napriek tomu uplatnenie tohto práva podmieňuje splnením podmienok banky a prakticky sankčnými poplatkami, ktoré sú na prospech banky napriek tomu, že dochádza ku skoršiemu parciálnemu plneniu pohľadávky spotrebiteľa voči banke. Ďalej poukazuje na bod 4 písm. b), kde je uvedené „práva spotrebiteľa podľa § 7 zákona“ avšak ďalej je len „vykrížikované“ miesto, čo svedčí o tom, že žalobkyňa nebola so svojimi právami oboznámená a zrejme s nimi nebol oboznámený ani pracovník banky, ktorý s ňou zmluvu uzatváral. Ďalej poukazuje na absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2, v konkrétnostiach zmluva o úvere neobsahuje v čl. I. bod 1 počet splátok úrokov, výšku, počet a termín splátok poplatkov okrem poplatku za správu o úvere, u ktorého však chýba počet mesiacov a termín platby, navyše, v zmluve bola dohodnutá suma poplatku vo výške 1,99,- eur, avšak z výpisov z účtu je zrejme, že tento poplatok sa zvýšil na sumu 2,99,- eur mesačne, čo sa malo uskutočniť zrejme v zmysle bodu 16.1.3 VOP, podľa ktorého banka je oprávnená Sadzobník meniť kedykoľvek, čo nemožno považovať za prijateľné a udržateľné dojednanie, keďže dáva žalovanej možnosť jednostranne meniť dohodnutý poplatok za správu úveru bez toho, aby sa na tom zmluvné strany dohodli. Zdôrazňuje opakovane, že o tomto ustanovení, ako ani ďalších ustanoveniach VOP nevedela, nebola s nimi oboznámená pri podpise zmluvy. Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva a členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a

aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. V konkrétnostiach posudzovanej veci však niet takého článku zmluvy podľa názoru žalobkyne o splátkovom úvere ani takého ustanovenia zmluvy, ktoré by podľa jej názoru nemalo vadu. Vady sa týkajú nielen vedľajších ustanovení, ako nesprávne uzavrel súd prvej inštancie, ale aj hlavných náležitostí zmluvy, čo podľa jej názoru znemožňuje záver, že zmluva je z hľadiska platnosti ako celok udržateľná. Súd prvej inštancie nepodrobil zmluvu v rámci ochrany spotrebiteľa súdnemu prieskumu z hľadiska jednotlivých ustanovení, vo svetle čoho poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 27.02.2014 vo veci sp. zn. C-470/12 bod 41, v ktorom Súdny dvor výslovne deklaroval, že „možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného čl. 6 Smernice 93/13/EHS, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného čl. 7 tejto Smernice, pretože preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov“. Odvolateľka dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie sa nezaoberal prieskumom ani tých ustanovení zmluvy o splátkovom úvere, na ktoré žalobkyňa poukazovala v žalobe, napriek čomu ustálil, že sa zameriavala viac na ustanovenia VOP, ako na ustanovenia v samotnej napadnutej zmluve, nesplnil si tak svoju povinnosť, čo malo za následok rozhodnutie založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch. Súd prvej inštancie sa nezaoberal dostatočne otázkou, či zmluvné podmienky inkorporované do štandardnej spotrebiteľskej zmluvy nepredstavujú neprímerané zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa, na ktoré žalobkyňa po celý čas poukazovala, v nadväznosti na čo nemožno jeho rozhodnutie považovať za správne.

6. Žalovaná nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v znení neskorších predpisov.

8. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti.

9. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. V posudzovanej veci konanie bolo začaté ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného kódexu (OSP), vo veci bolo rozhodnuté a odvolanie bolo podané už za účinnosti terajšieho procesného kódexu (CSP).

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre jeho zrušenie (§ 389 CSP), ani potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozhodnutím vo veci (rozsudkom zo dňa 3. októbra 2017 pod č.k. 16C 161/2014-134) žalobu žalobkyne, prostredníctvom ktorej sa domáhala voči žalovanej určenia neplatnosti medzi nimi dňa 24. 10. 2008 uzatvorenej zmluvy o splátkovom úvere zamietol, konštatujúc nedostatok naliehavého právneho záujmu na jej podaní vo svetle tak ust. § 80 písm. c/ OSP, ako aj ust. §

137 písm. d/ CSP. Po odvolacej intervencii žalobkyne a jeho následnom zrušení odvolacím súdom, a to uznesením KS Trenčín zo dňa 19.10.2018 č.k. 27Co 81/2018-175, súd prvej inštancie v poradí druhým rozhodnutím síce konštatujúc existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe s odvolaním sa na právny názor vyslovený odvolacím súdom v identifikovanom zrušujúcom rozhodnutí, žalobu však opätovne zamietol s priznaním nároku žalovanej na náhradu trov konania vzniknutých jej pred súdom prvej inštancie s odôvodnením, že nezistil také vady zmluvy, ktoré by podľa jeho názoru boli spôsobilé k záveru o jej neplatnosti ako celku, či už vo svetle ust. § 37, alebo ust. § 39 OZ.

14. Odvolateľka (žalobkyňa) namieta nesprávnosť tohto rozhodnutia, ťažiskovou časťou odvolania tvrdiac, že je založené na nesprávnych skutkových a z toho plynúcich právnych záveroch, čím uplatňuje v konkrétnostiach naplnenie odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. V odvolaní formálne tiež uvádza, že uplatňuje aj dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a/,b/,c/,d/ a e/ CSP pričom vo vzťahu k nim s výnimkou námietky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia (čo indikuje k uplatneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ - porušenie práva na spravodlivý proces, resp. písm. d/ existencia inej vady), vo vzťahu k zostávajúcim dôvodom neprodukuje v konkrétnostiach žiadne skutočnosti v ktorých vzhliada ich naplnenie.

15. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), existenciu ktorej vady nezistil a samotná odvolateľka nad rámec uvedenia ustanovenia, ktoré ju obsahuje, v konkrétnostiach jej naplnenie ani netvrdila.

16. Ako už bolo vyššie uvedené, produkované odvolacie námietky ťažiskovo smerujú proti nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie (dôvod na odvolanie, uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) .

17. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP . Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

18. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

19. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyne, vyhodnotil odvolací súd ako v plnom rozsahu opodstatnené, spôsobilé privodiť v prospech nej priaznivejšie (zmeňujúce) rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. V posudzovanej veci z obsahu spisového materiálu a vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 0274927700 zo dňa 24.10.2008 mal poskytnúť žalobkyni jednorazovo bezhotovostne spotrebný bezúčelový úver. V čl. I bod 1 sú uvedené Základné podmienky úveru nasledovne: výška úveru 200.000,- Sk (6.638,78,- eur), druh úveru spotrebný úver - bezúčelový, typ a výška úrokovej sadzby - fixná do splatnosti, 15,95 % ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, spôsob poskytnutia úveru jednorazovo bezhotovostne, spracovateľský poplatok 5.699,- Sk (189,17,- eur z prostriedkov úveru), poplatok za správu úveru 60,- Sk (1,99,- eur) mesačne, výška splátky istiny 3.415,- Sk (113,36,- eur), splatnosť prvej splátky istiny 20.11.2008, počet splátok 120, periodicita a splatnosť

splátok istiny mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru 20.10.2018, splatnosť úrokov mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca, spôsob splácania inkasom z inkasného účtu, ďalej je tu špecifikované číslo inkasného účtu, ako aj sporozírového účtu dlžníka, ročná percentuálna miera nákladov je uvedená vo výške 18,93 %, priemerná hodnota RPMN 16,64 %, celkové náklady spojené s úverom 216.103,40,- Sk (7.173,32,- eur), náklady nezahrnuté do výpočtu RPMN - sankcie za porušenie povinnosti dlžníka, vyplývajúce z úverovej zmluvy, výška týchto sankcií uvedená v sadzobníku alebo vo zverejnení, poplatky spojené s vedením účtu dlžníka uvedené v sadzobníku alebo vo zverejnení, s tým, že všetky údaje a náležitosti uvedené v základných podmienkach úverovej zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, zmeny sa riadia úverovou zmluvou, úverovými podmienkami a VOP. V zmysle čl. II bod 2 Záverečných ustanovení, dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržať.

21. Vo Formulári o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mal byť súčasťou zmluvy, sú zhrnuté dojednané parametre úveru, kde v bode 2 (základné charakteristiky spotrebiteľského úveru) sa pod písm. A/ uvádza ako celková výška a mena spotrebiteľského úveru suma 200.000,- Sk (6.638,78,- eur). Pod písmenom C/ identického bodu sa uvádza spracovateľský poplatok vo výške 5.699,- Sk (189,17,- eur) s tým, že je splatný pri uzatvorení úverovej zmluvy z prostriedkov úveru, a tiež, že periodicita a splatnosť splátok istiny je mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť úrokov je mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca. Úroky a náklady spojené s úverom a poplatky pred prvým dňom kalendárneho mesiaca, na ktorý pripadá deň splatnosti prvej splátky istiny, sa dňom ich splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve alebo sadzobníku splatia samostatne, úroky, náklady spojené s úverom a poplatky od prvého dňa kalendárneho mesiaca, na ktorý pripadá deň splatnosti prvej splátky istiny, sa dňom ich splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve alebo sadzobníku pripíšu k istine úveru a stávajú sa jej súčasťou. V bode 3 pod písm. E/ Formulára (Náklady na spotrebiteľský úver) sa uvádza, že sankcie za porušenie povinnosti dlžníka vyplývajúce z úverovej zmluvy, tiež poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku alebo vo Zverejnení. V bode 4 (Ďalšie informácie) pod písm. A/ je uvedený poplatok za predčasné splatenie úveru vo výške maximálne 4 % z predčasne splatenej sumy, maximálne polovica nároku spotrebiteľa na zníženie nákladov spojených s úverom. Pod písm. C/ identického bodu sa ako možnosť mimosúdneho riešenia sporov uvádza, že akýkoľvek spor, ktorý vznikol na základe úverovej zmluvy alebo v súvislosti s ňou, má banka záujem riešiť prednostne mimosúdnou dohodou, až následne pristúpi v súlade s VOP k riešeniu sporov pred rozhodcovským súdom, alebo všeobecným súdom.

22. Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že uzavretiu vyššie identifikovanej zmluvy predchádzala písomná žiadosť žalobkyne o poskytnutie úveru zo dňa 24.10.2008, ktorou žiadala o poskytnutie úveru vo výške 200.000,- Sk so splatnosťou na 10 rokov a v ktorej, v rozsahu danom žalovanou poskytnutým formulárom žiadosti, uvádzala údaje týkajúce sa jej príjmov, záväzkov a pomerov.

23. Žalobkyňa od počiatku tvrdí, že pred podpisom zmluvy nebola oboznámená a ani následne jej neboli dané k dispozícii VOP, ÚP, Sadzobník ani ďalšie dokumenty, na ktoré znenie zmluvy odkazuje, z ktorého dôvodu ich ani ako prílohy žaloby pri jej podaní, a tiež ani následne v priebehu konania súdu predložiť nemohla. Samotný žalovaný ako vyplýva z obsahu spisu VOP súdu prvej inštancie zaslal až elektronickým podaním zo dňa 12.02.2019 (v reakcii na výzvu súdu na ich predloženie), tieto VOP žalobkyňou však podpísané nie sú. Dôkazy o individuálnom vyjednaní zmluvných podmienok vrátane VOP, či ich doručenie vrátane Sadzobníka, či ďalších dokumentov pri podpise zmluvy žalobkyňu, produkované zo strany žalovanej neboli.

24. Z výpisov z účtu žalobkyne vyplýva, že žalovaná žalobkyňu dňa 24.10.2008 poskytla bezhotovostné čerpanie úveru v sume 194.301,- Sk. Žalobkyňa na splátky úveru č. 0274927700 uhradila podľa výpisov predložených žalovanou celkovo sumu 5.919,63 eur, keď dňa 24.10.2008 zaplatila 5.699,- Sk, dňa 31.10.2008 zaplatila 60,- Sk, dňa 31.10.2008 zaplatila 708,90 Sk, dňa 20.11.2008 zaplatila 3.228,20 Sk, dňa 17.12.2008 zaplatila 186,80 Sk, dňa 20.12.2008 zaplatila 3.256,40 Sk, dňa 28.1.2009 zaplatila 118,63 eur, dňa 20.02.2009 zaplatila 28,56 eur, dňa 02.04.2009 zaplatila 198,16 eur, dňa 20.04.2009 zaplatila 98,32 eur, dňa 24.06.2009 zaplatila 241,76 eur, dňa 20.07.2009 zaplatila 3,10 eur, dňa 23.12.2009 zaplatila 200,- eur, dňa 12.02.2010 zaplatila 300,- eur, dňa 23.02.2010 zaplatila 263,70 eur, dňa 05.2010 zaplatila 400,- eur, dňa 07.03.2011 zaplatila 1.000,- eur, dňa 03.2011 zaplatila 160,- eur,

dňa 20.03.2011 zaplatila 4,16 eur, dňa 25.03.2011 zaplatila 115,- eur, dňa 03.05.2011 zaplatila 115,- eur, dňa 27.05.2011 zaplatila 115,- eur, dňa 31.05.2011 zaplatila 13,60 eur, dňa 20.07.2011 zaplatila 115,- eur, dňa 02.08.2011 zaplatila 115,- eur, dňa 7.10.2011 zaplatila 120,- eur, dňa 11.11.2011 zaplatila 236,- eur, dňa 21.11.2011 zaplatila 139,52 eur, dňa 20.12.2011 zaplatila 17,48 eur, dňa 21.12.2011 zaplatila 103,44 eur, dňa 20.01.2012 zaplatila 16,56 eur, dňa 21.2.2012 zaplatila 122,50 eur, dňa 10.5.2012 zaplatila 250,- eur, dňa 15.6.2012 zaplatila 200,- eur, dňa 3.8.2012 zaplatila 150,- eur, dňa 4.10.2012 zaplatila 150,- eur, dňa 15.4.2013 zaplatila 400,- eur. Podľa prehľadu splácania (č.l. 214) žalobkyňa však deklaruje za obdobie od 24.10.2008 do 20.09.2014 vykonanie úhrad v celkovej sume 7.828,82 eur.

25. Upomienkou zo dňa 26.03.2009 vyzvala žalovaná žalobkyňu na úhradu omeškanej pohľadávky v sume 221,57 eur. Výzvou zo dňa 20.06.2013 vyzvala spoločnosť Platiť sa oplatí s.r.o. žalobkyňu na úhradu omeškanej pohľadávky v sume 798,87 eur. Výzvou zo dňa 08.09.2014 vyzvala žalovaná žalobkyňu na zaplatenie omeškanej pohľadávky v sume 2.609,97 eur pod hrozbou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 06.10.2014 doručenej žalobkyni dňa 10.10.2014 žalovaná oznámila žalobkyni, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1. písm. a) VOP, t.j. omeškanie so splatením splátky úveru, preto vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 03.10.2014. Výška pohľadávky ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predstavovala podľa žalovanej v tom čase sumu 7.436,25 eur. Zároveň vyzvala žalobkyňu na úhradu dlžnej sumy. Výzvou zo dňa 05.09.2017 vyzvala spoločnosť Creditexpres Slovensko s.r.o. žalobkyňu na úhradu dlhu vo výške 9.653,42 eur, ktorá vznikla na základe porušenia podmienok zmluvy č. 0274927700 u spoločnosti SVEA Ekonomi Cyprus Limited.

26. Z prehľadu maximálnej výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru za 2. štvrtrok 2008 vyplýva, že pre úver v prejednávanej veci (riadok 6 prehľadu) so splatnosťou nad 5 rokov, predstavuje maximálna výška odplaty 33,28% a 4-násobok váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov je 98,44%.

27. Ďalej je z predložených listinných dôkazov (výpisov z účtov) zrejmé, že žalovaná viedla na meno žalobkyne dva účty, a to úverový, za vedenie ktorého inkasovala mesačné poplatky po uzatvorení zmluvy a tiež za správu úveru vo výške 1,99 eur (tento jej priebežne zvýšila a účtovala až vo výške 2,99 eur mesačne). Z prehľadu transakcií na tomto účte vyplýva, že žalovaná k dispozícii žalobkyni za účelom bezhotovostného čerpania úveru poskytla len čiastku 194.301 Sk, pričom rozdiel medzi touto sumou a sumou, ktorá je definovaná v úverovej zmluve ako výška poskytnutého bezhotovostného spotrebného bezúčelového úveru (200.000,- Sk), teda čiastka 5.699,- Sk bola automaticky na úverovom účte žalobkyne zavedená ako debetná položka a žalobkyni tak v skutočnosti bola poskytnutá za účelom čerpania len čiastka ponížená o spracovateľský poplatok. Rovnako z prehľadu transakcií na úverovom účte vyplýva, že od počiatku úverového vzťahu boli splátky poukazované žalobkyňou, započítavané žalovanou výlučne v prospech úroku z omeškania, rôznych poplatkov a riadneho úroku z úveru. Tiež z nich vyplýva, že žalovaná neustále účtovala žalobkyni poplatky za upomienky (1., 2., 3. upomienku, dokonca v rámci jedného mesiaca) pri jednotlivých výškach čiastky za túto upomienku 23,24 eur a viac. Samozrejme, zo sporozírového účtu vedeného na meno žalobkyne tiež vyplýva, že rovnako na tomto účte boli na jeho ťarchu účtované poplatky za vedenie účtu (príkladom v roku 2009 vo výške 1,63 eur) a celý rad ďalších poplatkov (príkladom za vklady v hotovosti 0,33 eur a tiež ďalšie účtovné operácie ako za bezhotovostný výber, trvalý príkaz/inkaso 0,13 eur), ktoré sa neustále zvyšovali, a to už v priebehu roku 2009, kedy od júla 2009 už len poplatok za vedenie účtu bol zvýšený na čiastku 2,30 eur.

28. Keďže žalobkyňa sa ochrany svojich práv domáhala prostredníctvom určovacej žaloby, odvolací súd primárne posudzoval, či je v danom prípade takáto žaloba procesne prípustnou vo svetle ust. § 137 CSP (v čase podania žaloby § 80 OSP). Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí s odkazom na právny názor vyslovený odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, konštatoval danosť naliehavého právneho záujmu na strane žalobkyne na podanej žalobe, reagujúc tak tiež na námietky k tejto otázke sa vzťahujúce, produkované žalovanou v rámci konania pred súdom prvej inštancie. V odvolacom konaní žalovaná správnosť záveru súdu prvej inštancie v tomto smere nenapadla.

29. Podľa § 80 písm. c) OSP v znení účinnom ku dňu podania žaloby, návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

30. Podľa § 137 písm. d) CSP v znení účinnom ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie a tiež odvolacieho súdu, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

31. Základným procesným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby, o ktorú ide tiež v posudzovanej veci, je záver o existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pri skúmaní ktorého ide o posúdenie, či zvolená žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, pozitívny záver o čom je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo by sa jeho právne postavenie stalo neistým (porovnaj R 17/1972). Pôvodná právna úprava (platná a účinná v čase podania žaloby, zakotvená v Občianskom súdnom poriadku) neobsahovala všeobecné ustanovenie, ktoré by *expressis verbis* upravovalo prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočnosti. Už v tom čase však v niektorých prípadoch hmotné právo (osobitný predpis) pripúšťalo žaloby na určenie právnej skutočnosti, ktorou je tiež neplatnosť právneho úkonu, pričom v konkrétnostiach posudzovanej veci takýmto osobitným predpisom bol zákon č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa, ktorý v ust. § 3 ods. 5 umožňoval (a tiež ďalej umožňuje) spotrebiteľovi domáhať na súde ochrany svojho práva proti porušovaniu práv a povinností ustanovených zákonom. Súdna prax totiž považovala, a tiež považuje určovaciu žalobu za jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa, ktorým je tiež žaloba o neplatnosť právneho úkonu. Pri hodnotení naliehavosti právneho záujmu v spotrebiteľských zmluvách je totiž potrebné vychádzať z princípov zvýšenej ochrany spotrebiteľa daných nielen komunitárnou, ale aj vnútroštátnou právnou úpravou, k naplneniu ktorých môže dôjsť iba vtedy, ak bude spotrebiteľovi umožnený reálny prístup na súd, a to so zvýšenou ingerenciou súdu, naplnenie ktorej v spotrebiteľskej veci je dané zreteľom na základné interpretačné pravidlo, a to ochranu slabšej strany spotrebiteľa.

32. V posudzovanej veci žalobkyňa naliehavý právny záujem na podanej žalobe v čase jej podania a kontinuálne naďalej odôvodňovala potrebou mať vyriešenú otázku výšky jej skutočného dlhu, majúceho pôvod v zmluvnom vzťahu založenou so žalovanou zmluvou o úvere neplatnosti ktorej sa domáha dôvodiť, že je vystavovaná sankciám a nárokom z tejto zmluvy napriek tomu, že tieto sú ako neprijateľné neplatné, a jej dlh naďalej ich uplatňovaním narastá. Vo svetle vyššie uvedených skutočností odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že na strane žalobkyne či už v čase podania žaloby a rovnako tak tiež v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, je danosť naliehavého právneho záujmu na jej podaní (§ 137 písm. d) CSP), ako procesne prípustného prostriedku v týchto jednotlivých obdobiach umožňujúceho takto zvolený spôsob riešenia práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím, ktorý má žalobkyňa ako spotrebiteľ s poukazom na jej špecifické postavenie ako slabšej strany sporu jednoznačne v tom, že potrebuje mať vyriešenú otázku skutočného dlhu nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade absolútnej neplatnosti zmluvy, pretože následkom toho nebude vystavená povinnosti prípadného nezákonného plnenia, a tiež prípadne nedovoleným sankciám zo zmluvy vyplývajúcim. Je pravdou, že v minulosti nebola judikatúra ohľadom prípustnosti takýchto žalôb úplne jednotná, čo sa zákonodarca pokúsil odstrániť prostredníctvom novelizácie zákona o spotrebiteľských úveroch. Od 1. januára 2018 tak nadobudol účinnosť čl. XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z., ktorým sa novelizuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v ktorom sa § 11 dopĺňa o nový ods. 4, vychádzajúc z ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. Pravdou síce je, že takto bol novelizovaný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, tento však zrušil a nahradil predchádzajúci zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ktorý dopadá na danú vec), avšak podľa názoru odvolacieho súdu vo svetle princípu právnej istoty, zmyslu a účelu tejto novely, ako aj jej teleologického výkladu nemožno pochybovať, že plne dopadá aj na práva spotrebiteľa zo spotrebiteľských úverových zmlúv uzatvorených aj podľa predchádzajúceho zák. č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľských úveroch, keďže nebolo možné novelizovať v tom čase už zrušený predchádzajúci právny predpis. Úmysel zákonodarca odstrániť nejednotnosť rozhodovacej činnosti súdov v prípade žalôb o určenie neplatnosti spotrebiteľských úverových zmlúv a dosiahnuť tak ich procesnú prípustnosť tak je zrejmý a nepochybný, čo je zjavne dané tým, že určovacia žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu tvoriacu určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov účastníkov.

33. Nemožno teda pochybovať, že podaná žaloba predstavuje na strane žalobkyne procesne prípustný prostriedok ochrany práva, ktorej sa domáha vo svetle ust. § 137 ods. 1 písm. d) CSP v spojení s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tiež § 11 ods. 4 ZoSÚ.

34. Následne odvolací súd vo svetle vecného uchopenia problematiky tvrdenej neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, vykonaným dokazovaním zistené skutočnosti posudzoval vo svetle nasledovných ustanovení citovaných právnych predpisov:

35. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

36. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

37. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

38. Podľa § 2 písm. a, b zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom u ku dňu uzavretia zmluvy, Na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

39. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom u ku dňu uzavretia zmluvy, Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

40. Podľa § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom u ku dňu uzavretia zmluvy, Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. (2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

- a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,
- b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,
- i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej

hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok,

l)veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m)výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n)oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o)upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p)práva spotrebiteľa podľa § 7,

q)spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r)informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s)názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

49. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom u ku dňu uzavretia zmluvy, Pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

50. Podľa § 3 ods. 10, 11 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom u ku dňu uzavretia zmluvy, Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. Ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá.

51. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, Výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona.

52. Podľa § 37 Občianskeho zákonníka, Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

53. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

54. Keďže preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009 <<http://merit.slv.cz/2Cdo205/2009>>), odvolací súd vo vzťahu k tejto otázke, keď navyše v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ťažisko svojej obrany žalovaná zakladala na tvrdení o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie na jej strane z dôvodu postúpenia pohľadávky zo zmluvy o úvere uzatvorenej so žalobkyňou na nového veriteľa (SVEA Ekonomi Cyprus Limited), odvolací súd uzatvára, že nemá pochybnosť o tom, že tak na strane žalobkyne, ako aj na strane žalovanej je danosť vecnej legitímácie byť stranami tohto sporu, keďže sú nositeľmi hmotnoprávneho vzťahu v ktorom má pôvod žalobou uplatnený nárok. S námietkou žalovanej v tomto smere sa vysporiadal už súd prvej inštancie v bode 16/ odôvodnenia svojho rozhodnutia, pričom jeho závery v tejto otázke za správne považuje tiež odvolací súd a samotná žalovaná ich správnosť v priebehu odvolacieho konania ani nespochybnila. Postúpením pohľadávky totiž neprechádza na postupníka celý záväzkový vzťah z ktorého pohľadávka

vznikla, predmetom postúpenia je len právo na plnenie a tak vo veci o určenie neplatnosti úverovej zmluvy, o ktorú ide tiež v posudzovanej veci, je žalovaná vecne pasívne legitimovaná, keďže dotknutú zmluvu so žalobkyňou uzavrela práve žalovaná a správne preto sa aj voči nej žalobkyňa jej neplatnosti v tomto spore domáha.

55. V preskúmvanej veci ďalej tiež niet sporu o tom, že právnym základom dotknutého zmluvného vzťahu je zmluva o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov. Z obsahu tejto zmluvy tiež jednoznačne vyplýva, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka, ktorou sa rozumie každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalovaná podľa údajov obchodného registra poskytuje úvery a pôžičky bankovým spôsobom a žalobkyňa nesledovala použiť úverové prostriedky na obchodnú, alebo inú podnikateľskú činnosť, preto je potrebné žalovanú považovať za dodávateľa a žalobkyňu ako fyzickú osobu nekonajúcu v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti za spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu v danej veci nespochybňuje ani samotná žalovaná, čo v princípe účinne ani nemôže, pretože sama v zmluve používa pojmy typické pre spotrebiteľský právny vzťah (príkladom RPMN a ďalšie).

56. Na predmetné konanie je potrebné aplikovať tak vnútroštátnu, ako aj európsku legislatívu. Predmetná vec sa teda týka nepochybne práva Európskej únie a na daný vzťah dopadá Smernica rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá poskytuje ochranu spotrebiteľom. V našom právnom poriadku práva spotrebiteľov okrem iného chráni tak ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), tiež v konkrétnostiach tejto veci vzhľadom na čas vzniku zmluvy (24. 10. 2008) na tento dopadá Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) a tiež Zákon č. 250/2007 z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOSp“), ktoré vnútroštátne predpisy, sú vo vzťahu k tejto európskej úprave lex specialis. Odvolací súd zároveň nemá pochybnosť o ich súlade s právom Európskej únie, umožňujúcim členským štátom prijať na ochranu spotrebiteľov ustanovenia, ktoré významne chránia spotrebiteľov a nepochybne sú náročné na dodávateľa, čo je však pochopiteľné vzhľadom na to, že spotrebiteľ prakticky v minimálnych prípadoch a takmer žiadnym spôsobom neparticipuje na koncipovaní zmluvy a faktická nerovnosť medzi dodávateľom a spotrebiteľom, pri vzájomnej kontraktácii je zjavná.

57. Systém ochrany zavedený Smernicou 93/13/EHS má teda pôvod v tom, že spotrebiteľ je v porovnaní s dodávateľom v nevýhodnejšom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, ktorá situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25, a z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 37). Súdny dvor preto s cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, bod 27; Mostaza Claro, bod 26; Asturcom Telecomunicaciones, bod 31, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 39). Možnosť súdu skúmať nekalú povahu podmienky aj bez návrhu, predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 Smernice 93/13 <<http://merit.slv.cz/6Smernice93/13/>>/EHS, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v čl. 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, už citovaný, bod 27, ako aj uznesenie Pohotovosť, bod 41). Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie, či vnútroštátny súd by si túto povinnosť nesplnil, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS jej užitočného účinku.

58. Keďže ťažisko sporu v tejto veci je v otázke, či predmetná zmluva je, resp. nie je zložená z prijateľných zmluvných podmienok, vo svetle ktorých by mohla byť z hľadiska platnosti ako celok (ne)udržateľnou, keďže žalovaná nepreukázala, že boli individuálne dojednané, odvolací súd nemá pochybnosť o tom, že neboli zistené prekážky na vykonanie súdnej (ex offa) kontroly a to všetkých zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (teda nielen tých, na ktoré v konkrétnostiach v priebehu konania poukazovala žalobkyňa), pričom sa možno identifikovať s odvolacím tvrdením žalobkyne, že súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť zodpovedajúcim spôsobom nesplnil.

59. Vo svetle tejto povinnosti preto odvolací súd podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o vadnosti právneho úkonu, ako aj podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, Zákona o ochrane spotrebiteľa, tiež podľa ustanovení o súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok a to z toho aspektu, či sú spôsobilé vytvoriť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže žalovaná v priebehu konania neuniesla dôkazné bremeno, že zmluvné podmienky boli individuálne vyjednané.

60. Odvolací súd rozhodne nepreferuje teóriu zneplatňovania zmlúv, ale naopak teóriu zachovania platnosti zmlúv v záujme právnej istoty účastníkov zmluvy („favorcontractus“, por. rozsudok KS v Prešove vo veci 3Co 67/2008). Avšak v konkrétnostiach posudzovanej veci vyhodnotiac jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach nielen ťažiskové, ale aj ďalšie doplnkové ustanovenia dotknutej zmluvy, napriek uvedenému preferenčnému prístupu, na rozdiel od súdu prvej inštancie zastáva jednoznačný názor, že nie je možné dospieť k inému záveru, ako o neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy) v celom jeho rozsahu.

61. Odvolací súd pritom posudzoval, či úverová zmluva z dôvodu zistenej neplatnosti jednotlivých klauzúl, môže byť ako celok ešte udržateľnou. Neprihliadal pritom na výhodnosť neplatnosti zmluvy pre toho ktorého účastníka zmluvy, ale na objektívne hľadisko, teda či je zmluva ako celok neplatná, resp. ďalej možná (cieľ zakotvený v čl. 6 ods. 1 in fine smernice Rady 93/13/ EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Za významné považoval, či je možné dospieť k záveru, že zmluvné strany by mali vôľu na kontrakte aj bez neplatných klauzúl, vychádzajúc z dobromyseľnosti spotrebiteľa, ktorému bola predložená vopred naformulovaná zmluva.

62. Úverová zmluva, ktorá bola predmetom posudzovania, sa skladá z dvoch článkov (čl. I. „Základné podmienky“ obsahujúci body 1-10, čl. II. „Záverčné ustanovenia“ obsahujúci body 1-7), na ktorú nadväzuje Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mala prevziať žalobkyňa v deň podpisu zmluvy, obsahujúci body 1. „Informácie o veriteľovi“, 2. „Základné charakteristiky spotrebiteľského úveru“, 3. „Náklady na spotrebiteľský úver“, 4. „Ďalšie informácie“ a súčasťou zmluvy mali byť VOP, Sadzobník a ďalšie dokumenty na ktoré zmluva odkazuje a ktoré ako tvrdí žalobkyňa k dispozícii pred ani pri podpise zmluvy nemala, tieto k dispozícii nedostala a s ich obsahom sa teda ani oboznámiť nemohla. Nemožno teda vylúčiť existenciu významného nebezpečenstva tvrdeného žalobkyňou, o náraste dlhu a s ním spojeného jej postihu bez súdnej kontroly, za súčasnej neistoty o jeho skutočnej výške, za pôsobenia rôznych zmluvných inštitútov, ktoré môžu byť vo svetle ich neprijateľnosti spôsobilými ju značne ohroziť, k naplneniu čoho tiež reálne dochádzalo, vychádzajúc z upomínania žalobkyne na splácanie ďalších a ďalších čiastok napriek tomu, že významnú sumu už uhradila, ako aj zo zistení o prehľade účtovných operácií zaznamenaných na úverovom účte žalobkyne, ktoré spočívajú v ťažiskovej časti so sankcií, úrokov a poplatkov.

63. Odvolací súd zastáva názor, že znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá, alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú súdna prax opakovane vyhodnotila zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie „ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa“ (čo sa najčastejšie, ale nie výlučne spomína tiež v súvislosti s rôznymi spotrebiteľom účtovanými poplatkami).

64. V konkrétnostiach k jednotlivým zmluvným podmienkam odvolací súd uvádza:

65. Primárne pokiaľ ide o Článok I. bod 1 zmluvy „Základné podmienky“, tak v uvedenom ustanovení je vymedzený ako predmet zmluvy poskytnutie úveru vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur), za ktorý v deň uzatvorenia zmluvy (v spojitosti s bodom I. C/ Formulára, mala žalobkyňa ako dlžník z prostriedkov úveru zaplatiť tzv. spracovateľský poplatok za uzavretie zmluvy vo výške 5.699,- Sk (189,17 eur), k naplneniu čoho aj reálne došlo, keď vychádzajúc z prehľadu transakcií na úverovom účte vedenom na meno žalobkyne, tento bol po uzatvorení zmluvy a ešte pred poskytnutím (pripísaním prostriedkov úveru) zaťažený debetnou položkou vo výške spracovateľského poplatku a na sporožirový účet žalobkyne s možnosťou ich reálneho čerpania tak boli pripísané len peňažné prostriedky vo výške rozdielu medzi

deklarovanou výškou úveru a spracovateľským poplatkom, teda o jeho výšku boli ponížené. Skutočná výška úveru tak korešponduje reálne poskytnutej čiastke úveru bez poplatku za uzavretie zmluvy, teda sume 6.649,- eur (194.301,- Sk), (200.000,- Sk - 5.699,- Sk = 194.301,-Sk/6.649,-eur)

66. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme (§ 2 písm. a/ ZOSU). Najvšeobecnejšie možno úver definovať ako odloženú platbu za poskytnutie peňažných prostriedkov. Veriteľ má prebytočné finančné prostriedky a za zhodnotenie (úroky) ich poskytne niekomu, kto ich potrebuje (dlžník). Ak ide o obchodovanie s úverovými prostriedkami s osobami na nepodnikateľský účel, ide o spotrebiteľský úverový právny vzťah.

67. Vo svetle vyššie uvedeného, tak je poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Reálne v danej veci teda žalovaná poskytla žalobkyni úver nižší ako je uvedený v zmluve a to o sumu rovnajúcu sa spracovateľskému poplatku. Takéto úverovanie odporuje spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške, nehovoriac o tom, že úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov. Zahrnutie takéhoto nákladu do celkovej ceny úveru je neprípustné, pretože nezodpovedá dikcii § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý názor korešponduje s názorom vyšších súdnych autorít (porovnaj príkladmo rozhodnutie NS SR zo dňa 25.5.2015 pod sp.zn. 5Sžo/32/2014). Splácanie úveru, ktorý nebol poskytnutý na jeho ekonomické využitie, nedáva žiadny zmysel ani logiku. Odvolací súd bez pochybností túto podmienku posúdil ako neprijateľnú, odporujúcu ratio legis inštitútu úveru. Napriek tomu, že žalobkyňa prakticky od počiatku na uvedenú vadu poukazovala, pričom nemožno pochybovať, že výška poskytnutého úveru je najesenciálnejším zmluvným dojednaním, súd prvej inštancie nielenže uzavrel, že vady esenciálnych podmienok úveru nezistil, ale sa s touto námietkou žalobkyne vôbec nezaoberal a v odôvodnení s ňou nevysporiadal, už len ktorý nedostatok bez ďalšieho je ťažiskovo indikujúci k naplneniu niektorých uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), pričom nekalo zvolená konštrukcia tejto najpodstatnejšej náležitosti ovplyvňujúca nepochybne ďalšie podstatné parametre úveru, a zrejmä nejednoznačnosť výšky poskytnutého úveru sú spôsobilými dôvodmi k záveru o neplatnosti zmluvy vo svetle ust. § 39 a § 37 ods. 1 OZ.

68. Identicky vlastnosťou neprijateľnosti však trpí aj samotné zmluvné dojednanie o povinnosti zaplata spracovateľského poplatku (v čl. I. zmluvy v spojitosti s bodom 2. písm. B/ Formulára), ktorý si žalovaná ako bolo uvedené už vyššie, započítala v okamihu uzatvorenia zmluvy a odpočítala automaticky od výšky úveru. Poplatok je neprijateľný z dôvodu jeho neurčitosti, keďže by mal korešpondovať konkrétne identifikovanému predmetu plnenia. Žalovaná však bližšie nešpecifikovala, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, za ktoré má zaplatiť už v čase poskytnutia úveru nezanedbateľný poplatok vo výške 189,14 eur. Inštitút poplatkov síce Zákon o spotrebiteľských úveroch predpokladá (§ 2 písm. e/ ZoSÚ), bezpodmienečne sa však vyžaduje, aby sa ním platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi, slúžiace jeho záujmom, o ktorý prípad však u spracovateľského poplatku nejde. Takéto vedľajšie plnenie si spotrebiteľ zjavne neobjednal, ani individuálne nevyjednal (žalovaná nič také nepreukázala, ale ani netvrdila) a neslúži na jeho prospech, ale výlučne na prospech dodávateľa, čím nadobúda vlastnosť neprijateľnosti.

69. Vo svetle uvedených teoretických východísk nemožno ako prijateľné vyhodnotiť ani ďalšie zmluvné ustanovenia, umožňujúce inkasovať od žalobkyne tiež iné poplatky a to za predčasné splatenie úveru v percentuálnej výške v závislosti od predčasne splatenej sumy (bod 4 písm.A/ Formulára), poplatky za upomienky vo výške 25,- eur za každú a viac, s možnosťou jednostrannej zmeny ich výšky podľa Sadzovníka a VOP, na ktoré odkazuje čl. II. bod 2 zmluvy, poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur s možnosťou jednostrannej zmeny jeho výšky (čl.I. bod 1 zmluvy).

70. Vo vzťahu k poplatku za predčasné splatenie úveru, je potrebné prisvedčiť odvolateľke, že ZoSÚ garantuje právo na splatenie spotrebiteľskej zmluvy pred lehotou splatnosti, pričom žalovaná napriek tomu podmieňuje uplatnenie tohto práva splnením podmienky banky v podobe finančnej straty. Spotrebiteľovi má byť jednoznačne zachované jeho právo na bezpodmienečné splatenie úveru bez finančnej straty, tento poplatok má však paradoxne funkciu sankcie napriek tomu, že predčasné

splatenie úveru je v konečnom dôsledku na prospech samotnej banky, keďže má skôr k dispozícii k ďalšiemu obchodovaniu úverom viazané finančné prostriedky, keďže predčasným splatením dochádza k skoršiemu parciálnemu plneniu pohľadávky spotrebiteľom. Touto zmluvnou podmienkou dochádza bez zodpovedajúceho dôvodu k negatívnym dôsledkom dopadajúcim na spotrebiteľa, zakladajúcim vo vzťahu k nemu neudržateľný nerovnovážny stav. Poplatok za predčasné splatenie úveru už bol ako neprijateľná zmluvná podmienka určený vo svetle ust. § 3 ods. 3 ZoS aj rozhodnutím Ústredného inšpektorátu SOI z 24.3.2014 č. SK/0207/99/2014 a je obsiahnutý v databáze neprijateľných zmluvných podmienok.

71. Identický osud stíha ustanovenia týkajúce sa poplatkov za upomienky a správu úveru. Je potrebné vychádzať z toho, že upomienka má informatívny charakter a musí byť uplatňovaná veriteľom dobromyseľne, jej účelom je informovať spotrebiteľa o omeškaní so splatením splátky, na základe ktorej spotrebiteľ uhradí omeškanú čiastku. Uplatňovanie nákladov s ňou spojených, tak je možné akceptovať len do výšky skutočných vynaložených nákladov. Ak má však zmluvne ustanovenie o upomienke charakter, že dlžník je povinný zaplatiť vždy paušalizovanú sumu, ktorá bez pochybnosti prevyšuje bežne priame náklady upomínania, teda nie je obrazom reálnych nákladov (napr. 25,- a viac eur, ako tomu je v posudzovanej veci), prípadne sa dokonca cena za ďalšie upomienky zvyšuje, o ktorý prípad tiež v danej veci ide, tak poplatok za upomienku už má charakter iného právneho inštitútu a to zmluvnej pokuty (za porušenie povinnosti zaplatiť splátku včas), ktorý by sa však musel zarátavať do „sankčného stropu“ - § 53b ods. 1 OZ, § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov. Zmluvná pokuta koncipovaná za týchto okolností ako poplatok, je tak obchádzaním zákona a vo svetle nepochybne nekalej obchodnej praxe, je z hľadiska platnosti neudržateľnou, navyše sa ňou v ponímaní poplatku spotrebiteľovi neposkytuje žiadna reálna protihodnota, ale naopak slúži záujmom dodávateľa, čo dopadá rovnako na poplatky spojené so správou úveru. Ani v tomto prípade žalovaná nepreukázala, že by boli vyššie uvedené poplatky so žalobkyňou nielen výslovne dojednané, ale vôbec platne písomne dojednané, hoci súčasťou zmluvy je ustanovenie o tom, že Všeobecné podmienky a Sadzobník, sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (čomu sa odvolací súd bude venovať v nasledujúcich častiach svojho rozhodnutia), do obsahu ktorých navyše žalobkyňa ako spotrebiteľ zjavne nemohla nijakým spôsobom zasiahnuť a s ich obsahom oboznámená ani nebola (žalovaná opak nepreukázala).

72. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že problematika poplatkov už bola identicky a opakovane súdnou praxou riešená, príkladom odvolací súd poukazuje na závery Krajského súdu v Bratislave, ktorý vo svojom rozsudku pod č.k. 9Co/350/2012 zo dňa 22.05.2014 uvádza: „Odvolací súd zastáva názor, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z.z.). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Preto zhodne so súdom prvého stupňa za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku v predmetnej právnej veci, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za výzvy a poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky - navrhovateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa“. Od vyššie citovaného názoru nemá dôvod sa odchýliť odvolací súd ani v posudzovanej veci, s týmto sa v plnej miere identifikuje a vo svetle súladných úvah, tiež zmluvné ustanovenia týkajúce sa poplatkov identifikovaného druhu posúdil ako neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s následkom ich neplatnosti, z ktorého dôvodu žalovanej neprislúchal nárok na plnenie z takýchto podmienok. Zjavne však vychádzajúc z prehľadu transakcií na úverovom účte v chronologickom slede od počiatku úverového vzťahu, žalovaná týmito poplatkami s pravidelnosťou ako debetnými položkami, žalobkyňu zaťažovala (konkrétne poplatky za upomienky, za správu úverového účtu), nehovoriac o ich postupnom

v priebehu času jednostrannom navyšovaní, na ktorom sa so žalobkyňou individuálne nedohodla, čo rovnako nemožno posúdiť ako čestnú obchodnú praktiku.

73. Vychádzajúc z obsahu zmluvy, táto ďalej v čl. I. body 1,2,5,7,8,9 tiež v čl. II. body 2,3,4 odkazuje na Všeobecné obchodné podmienky, Úverové podmienky, Sadzobník a Zverejnenie, ktoré majú byť neoddeliteľnou súčasťou zmluvy s tým, že v zmysle čl. II. bod 2 dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, ÚP, Sadzobník a podmienky určené Zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje v zmysle Úverovej zmluvy, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa od počiatku tvrdí, že dokumenty na ktoré zmluva odkazuje nikdy netvorili jej prílohu, tieto k dispozícii nemala, s týmito pred, pri ani po podpise zmluvy zo strany žalovanej oboznámená nebola, ani tieto nikdy nepodpísala, dokonca nemala možnosť sa poriadne oboznámiť ani s textom samotnej zmluvy, keďže pri jej podpise sa pracovník banky ponáhlal.

74. Je pravdou, že európska, ani vnútroštátna úprava spotrebiteľských úverov nevyžaduje zakotvenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v jedinom dokumente, ani nevyklučuje použitie Všeobecných obchodných podmienok. Preto možno vo všeobecnosti akceptovať, ak okrem samotnej zmluvnej listiny, sú zmluvné podmienky obsiahnuté tiež v ďalších zmluvných dokumentoch. Nevyhnutným predpokladom však je ich riadne inkorporovanie do zmluvy (ich jednoznačné zrozumiteľné identifikovanie, rozsah v akom sa na zmluvu vzťahujú), pričom nepostačujúcim je len vyhlásenie, že sa s nimi spotrebiteľ oboznámil a s nimi súhlasí, pokiaľ je pochybnosť o ich inkorporácii (teda včlenenie ich podmienok do zmluvy). Samotné VOP a ÚP však súčasne musia spĺňať podmienku transparentnosti a nesmú byť pre spotrebiteľa prekvapivé či nezrozumiteľné, musí byť jednoznačné, ktoré podmienky z nich a v akom rozsahu sa na spotrebiteľa v konkrétnom prípade vzťahujú, nesmú obsahovať tiež tzv. krížové odkazy“, teda zmluva odkáže na jedny podmienky a tie nemôžu následne odkazovať na ďalšie. Veritelia sú povinní preukázať, že obchodne podmienky sú spotrebiteľovi známe, resp. že boli k zmluve priložené, a to tak,

aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 449/13, CA Consumer Finance SA v. Bakkaus, bod 28, podľa ktorého obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinností poskytnúť vysvetlenia. V spotrebiteľskom vzťahu je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. Preto treba od dodávateľa očakávať aj vyžadovať, že sa vo vzťahu k spotrebiteľovi bude správať vo všeobecnej polohe poctivo. Ak takto nepostupuje, spreneverí dôveru druhého účastníka zmluvného vzťahu v poctivosť svojho konania, a takémuto nepoctivému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V praxi sa zásada poctivosti vzťahuje aj na aplikáciu obchodných podmienok. Podľa demonštratívneho výpočtu uvedeného v § 53 v odseku 4 písm. a/ sa za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, čo je typické práve pre obchodné podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy. V pochybnostiach v tomto smere musí dodávateľ preukázať (má dôkazné bremeno), že boli k zmluve pripojené a druhá strana sa oboznámila s ich obsahom, to znamená primárne už len to, že boli spotrebiteľovi predložené v takej forme a kvalite, že objektívne mal možnosť tieto bez ťažkostí minimálne prečítať, k naplneniu čoho však v konkrétnostiach posudzovanej veci neprišlo, keďže žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno neunesla. Nie je rozhodným, že v zmluve, ako už bolo uvedené vyššie je zakomponované prehlásenie spotrebiteľa, že s obsahom VOP a ďalších dokumentov sa pred podpisom zmluvy oboznámil o ktorý prípad ide aj v posudzovanej veci. Zmluvné dojednanie obsahujúce takéto vyhlásenie (v tomto prípade v čl. II. bod 2 zmluvy) je totiž neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. l) OZ, ktorá má za následok, že na spotrebiteľa je de facto prenášané dôkazné bremeno v otázke riadneho oboznámenia sa so zmluvnými podmienkami a okolnosťami uzavretia úverovej zmluvy. Práve skryté prenesenie dôkazného bremena má pre spotrebiteľa neprijateľný účinok vo vzťahu k potenciálnemu uplatneniu jeho práv na súde a u iných štátnych orgánov, keďže spotrebiteľ už len v dôsledku predmetnej zmluvnej podmienky môže byť odradený od prípadného podania podnetov alebo návrhov štátnym orgánom. Uvedenými zmluvnými podmienkami sa na spotrebiteľa taktiež neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s esenciálnymi informáciami podstatnými pre posúdenie vhodnosti a únosnosti úveru podľa zmluvy v kontexte jeho majetkových pomerov a finančných možností, ako to tiež uvádza vo svojom rozhodnutí aj Ústredný inšpektorát SOI (z 24.03.2014 č. SK/0207/99/2014) posúdiac takúto podmienku

ako neprijateľnú, inkorporovanú do zmlúv identicky ako v tomto prípade práve u dodávateľa, identického so žalovanou v tomto konaní.

75. Za týchto okolností je teda jednoznačné, že obsah dokumentov na ktoré odkazuje zmluva vo vyššie identifikovaných bodoch, nebol priamo inkorporovaný do textu samotnej zmluvy, a pri absencii preukázania splnenia si informačnej povinnosti žalobcu oboznámiť žalobkyňu s ich obsahom, či preukázania, že boli skutočne aj reálne k zmluve priložené ich nemožno považovať za platnú súčasť zmluvy (s čím samozrejme súvisí nemožnosť uplatňovať nároky majúce v nich pôvod), z ktorého dôvodu je v princípe nevhodné a nadbytočné sa zaoberať ich obsahom z hľadiska toho, či v nich súd/nie sú zakomponované konkrétne neprijateľné a tým aj neplatné zmluvné podmienky. Odvolací súd však napriek tomu, vzhľadom na ich konštrukciu, vo svetle komplexného náhľadu s cieľom zodpovedania otázky, či úmyslom dodávateľa skutočne bolo postupovať v zmysle zákona tak, aby priemerný spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy mal jednoznačnú, určitú a opoznatelnú vedomosť o všetkých podstatných parametroch úveru a podmienkach jeho splácania a mohol tak posúdiť bez väčších ťažkostí svoju úverovú záťaženosť, v súvislosti s čím je potrebné dodať, že nekalé obchodné praktiky sú zakázané (§ 7 zák. o ochrane spotrebiteľa), považuje za potrebné poukázať na to, že aj v prípade ak by sa stali tieto dokumenty boli stali riadnou súčasťou zmluvy, vo svetle (ne)prijateľnosti by vzhľadom na ich celkovú konštrukciu a (ne)zrozumiteľnosť, teda reálnu nemožnosť opoznania ich dopadov na priemerného spotrebiteľa, boli ako celok neudržateľné.

76. VOP totiž obsahujú množstvo náročných odborných termínov, krížové odkazy na rôzne dokumenty, jednotlivé ustanovenia sú konštruované zložitým spôsobom pre bežného spotrebiteľa s prakticky vylúčenou možnosťou poňať a pochopiť také množstvo naviac odborných informácií, obsahujúce tiež množstvo ustanovení, ktoré na daný úverový vzťah vôbec nedopadajú (príkladmo ustanovenia týkajúce sa vkladných knižiek a vkladov), nehovoriac o tom, že ich ťažisková časť na daný úverový produkt dopadajúca, trpí vadou neprijateľnosti.

77. Príkladmo takto možno poukázať na body 7.4.7 a 7.4.8, v ktorých je uvedené, že banka je oprávnená z dôvodov uvedených v bode 19.17 týchto VOP, ako aj z dôvodov zmien v rizikivosti úverového vzťahu jednostranne meniť výšku úrokovej sadzby a termín splatnosti úrokov, tiež jednostranne meniť výšku úrokov z omeškania alebo úrokov z prečerpania. Zmena výšky úrokov je účinná rozhodnutím banky, aktuálnu výšku úrokov z omeškania alebo úrokov z prečerpania určí banka zverejnením. Nemožno pochybovať, že jednostranná zmena podmienok zo strany veriteľa spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach veriteľa a spotrebiteľa. Jednostranná zmena zmluvných podmienok je v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) OZ prípustná iba vtedy, ak dodávateľ umožní spotrebiteľovi náležite prehodnotiť ďalšiu viazanosť zmluvou. Uvedená podmienka je neprijateľná aj z hľadiska Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá zmenu zmluvných podmienok pripúšťa iba v súvislosti s existenciou vážneho a objektívneho dôvodu a pri garancii práva spotrebiteľa na okamžité a bezplatné zrušenie zmluvy. Identický záver tak dopadá aj na VOP v časti, ktorá umožňuje jednostrannú zmenu výšky poplatkov. Vyššie uvedená podmienka ako neprijateľná je tiež súčasťou zverejnenej databázy neprijateľných zmluvných podmienok s poukazom na to, že za neprijateľnú bola určená už právoplatne v správnom konaní, a to rozhodnutím SOI zo dňa 24.03.2014, na ktoré žalobkyňa od počiatku konania rovnako poukazuje vo vzťahu k jednotlivým ňou tvrdeným neprijateľným podmienkam, s ktorou skutočnosťou sa súd prvej inštancie ani v tomto prípade nevyšporiadal.

78. Ďalej VOP v bode 7.3.2. zakotvuje zmluvnú podmienku, v zmysle ktorej pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasti a príslušenstva, spláca klient pravidelnými splátkami periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy o úvere pod písm. c/ započítaním pohľadávky z akéhokoľvek účtu klienta zriadeného bankou voči pohľadávke banky zo zmluvy o úvere alebo jej časti. Banka je oprávnená rozhodnúť o spôsobe splácania úveru pred poskytnutím úveru a kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu. V prípade, že ku dňu splatnosti úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a iných nákladov v spojení so splátkovým úverom, nebude na účte klienta dostatok prostriedkov na ich úhradu, dohodli sa klient a banka na tom, že banka je oprávnená uspokojiť splatné úroky vo forme zaťaženia účtu klienta, i keď neexistuje klientova pohľadávka z jeho účtu. Na základe tejto skutočnosti vznikne na účte klienta nepovolené prečerpanie a klient je povinný okamžite vyrovnať toto nepovolené prečerpanie. Aj táto zmluvná podmienka bola kontrolným orgánom dodávateľa (Ústredný inšpektorát SOI), a to vyššie identifikovaným rozhodnutím zo dňa 24.03.2014 vyhlásená za neprijateľnú z dôvodu jej nejasnosti, nepresnosti a jednostrannej zameranosti. Veriteľ viaže ostatné účty spotrebiteľa spolu s úverom a taktiež

si vymienil možnosť zaťaženia účtu spotrebiteľa prostredníctvom prečerpania. Jednostranná zmena spôsobu splácania úveru počas trvania úverového vzťahu zo strany veriteľa bez súhlasu veriteľa a jeho možnosti odstúpiť od zmluvy spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach, čo je v rozpore s ust. § 4 zákona o ochrane spotrebiteľa a spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, čo je v rozpore s § 53 ods. 1 OZ.

79. Z tých významnejších ustanovení je potrebné spomenúť tiež bod 7.6.1 VOP, v zmysle ktorého ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednaní zo strany klienta, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, vypovedať zmluvu o úvere, započítať pohľadávku z úveru banky voči akejkoľvek pohľadávke klienta voči banke, zastaviť poskytnutie alebo čerpanie úveru. Aj v tomto prípade je absolútne neprijateľné, aby porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti bolo postihované tými najprísnejšími sankciami. Uplatňovanie uvedeného ustanovenia zmluvných dojednaní môže totiž v spojení s inými ustanoveniami zmluvy, aj v prípade menej závažného porušenia povinnosti, spôsobiť tie najprísnejšie následky, čo jej z hľadiska prijateľnosti absolútne neakceptovateľné. VOP, vychádzajúc z ktorých, je banka oprávnená kedykoľvek započítať akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, proti akýmkoľvek pohľadávkam klienta voči banke, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatné, premlčané alebo nepremľčané, sú neutržateľné. Uvedené ustanovenie je v priamom rozpore s ust. § 581 Občianskeho zákonníka, pričom sa odchyľuje jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Táto zmluvná podmienka je neprijateľná s poukazom na závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 14. marca 2013 vo veci C-415/11 Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa, v zmysle ktorého sa za neprijateľnú považuje taká zmluvná podmienka, ktorá sa odchyľuje od noriem zákona v neprospech spotrebiteľa. Navyiac, prednostná aplikácia Občianskeho zákonníka pred Obchodným zákonníkom, ktorá v spotrebiteľskom právnom vzťahu prichádza do úvahy ako jediná, výrazne limituje možnosti jednostranného započítania pohľadávok banky voči pohľadávkam spotrebiteľa, napríklad pohľadávky banky z poskytnutého úveru voči pohľadávkam klienta voči banke z vkladov. Navyiac, každé ustanovenie musí spĺňať požiadavky dané § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, musí byť určité, zrozumiteľné, čo toto ustanovenie rozhodne nespĺňa, nie je z neho zrejmé, aká pohľadávka v akej výške a voči konkrétne akej pohľadávke sa má započítavať. Navyiac, rovnaký postup nie je v zmysle VOP garantovaný na prospech spotrebiteľa.

80. Ďalšou z hľadiska prijateľnosti neakceptovateľnou je tiež podmienka v bode 16.3.1 VOP, v zmysle ktorej klient je povinný uhradiť banke všetky ďalšie náklady a výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uzatvorením, zmenami a ukončením zmluvného vzťahu s navrhovaným vzťahom, najmä notárske, súdne, správne a iné poplatky, náklady na dokumentáciu, na právne služby, služby znalcov, daňových a ekonomických poradcov, prekladateľov a tlmočníkov, a tiež v bode 16.3.2, v zmysle ktorého sa zaväzuje uhradiť banke sumu zvýšených odôvodnených nákladov v súvislosti s uzavretím či plnením zmluvy, financovaním záväzkov banky, ktoré okrem iného vznikli v dôsledku zmeny situácie na trhu. Ide o ustanovenie, ktoré vopred núti dlžníka uznať svoje záväzky bez ich stotožnenia s porušením konkrétnej povinnosti presne stanovenej výšky bez toho, aby mal záruku o oprávnenosti. Ide o neprijateľné ustanovenie podľa generálnej klauzuly § 53 ods. 1 OZ. Druhé ustanovenie, podľa ktorého má spotrebiteľ znášať náklady veriteľa, teda ďalšie náklady, je neprijateľnou podmienkou založenou na hrubom nerešpektovaní zmluvnej slobody, zneužití faktickej nerovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, môže ísť o svojvoľné požadovanie úhrady nákladov zo strany banky, ktoré musí dlžník znášať, pričom nemá možnosť ich nejako ovplyvniť ani vyhnúť sa ich úhrade, kedy dodávateľ na základe svojej voľnej úvahy určí potrebu zvýšených nákladov a spotrebiteľ na druhej strane ju musí za každých okolností niesť. Vo svojich účinkoch je tak spotrebiteľ vystavený svojvôli veriteľa a znáša tieto náklady závisle od zmeny situácie na trhu postihujúce banku, čím dodávateľ prenáša bremeno zvýšených nákladov na spotrebiteľa, čo je hrubo nevyvážené a spotrebiteľovi nie je poskytnuté reálne protiplnenie, keďže služby kryté zvýšenými nákladmi banky nesledujú jeho ekonomický záujem. Rovnako tieto podmienky boli už vyššie citovaným rozhodnutím SOI určené za neprijateľné.

81. V konečnom dôsledku vo vzťahu k VOP za zmienku slúži dojednanie v bode 18.1 (rozhodcovská doložka), vychádzajúc z ktorého sa banka a klient v zmysle § 3 zákona č. 244/2002 Z. z., dohodli na uzatvorení rozhodcovskej zmluvy formou rozhodcovskej doložky k zmluve s tým, že všetky spory, ktoré vznikli alebo vzniknú z bankových obchodov a tiež i zmlúv bude prejednávať a rozhodovať rozhodcovský súd, ktorého rozhodnutiu sa obe strany podradia, bude pre nich záväzná, tiež, že odstúpenie od zmluvy sa netýka rozhodcovskej doložky, ktorá je jej súčasťou. Vo vzťahu k tejto podmienke nemožno pochybovať, že táto má nekalý charakter, a preto je absolútne neplatná, spôsobujúca značnú

nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, pokiaľ ide o práva a povinnosti zo zmluvy plynúce. Ide jednoznačne o získanie ne fair výhody u dodávateľa, prostredníctvom prenesenia sporu zo sústavy nezávislých súdov na rozhodcu, kedy veriteľ môže na základe rozhodcovskej doložky vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému orgánu, ktorý si sám zvolí a vylúči tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Na základe tejto doložky spotrebiteľ ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči takýmto nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Výber osoby rozhodcu, resp. rozhodcovského súdu uskutočňuje jednostranne veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej doložky vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve, resp. VOP, ktorú nepochybne v celosti je potrebné považovať za neprijateľnú podmienku v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora EÚ (C-244/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00 a ďalšie).

82. Sumárne teda nemožno pochybovať o takom objeme neprijateľných podmienok vo VOP, ktoré by spravodlivo a udržateľne nemohli viesť k odlišnému záveru ako o ich absolútnej neplatnosti ako celku, a to aj v prípade, ak by bolo zistené, že tu nie je existencia inej vady právneho úkonu, ktorá ich diskvalifikuje z toho, aby boli považované za platnú súčasť uzatvorenej zmluvy.

83. Pokiaľ ide o jednotlivé ustanovenia samotnej úverovej zmluvy a k nej sa viažucemu Formuláru, nad rámec už v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto rozhodnutia identifikovaných článkov zmluvy, ktoré odkazujú na VOP, Sadzobník, či ďalšie dokumenty, ktoré boli diskvalifikované z toho, aby boli súčasťou zmluvy, čím sa tieto odkazujúce ustanovenia stávajú neurčitými, je potrebné sa stotožniť so žalobkyňou v tom, že samotná zmluva prakticky neobsahuje ustanovenie, ktoré by netrpelo významnou vadou.

84. Pokiaľ ide o čl. I bod 5 obsahujúci prakticky predformulovaný súhlas spotrebiteľa na viazanie ostatných účtov s úverom, či čl. I. bod 6 o možnosti jednostrannej zmeny výšky splátky, k tomuto odvolací súd už zaujal stanovisko pri obsahovo obdobne formulovaných ustanoveniach inkorporovaných do VOP, a preto len znovu zdôrazňuje, že obe tieto zmluvné podmienky neprimeraným spôsobom obmedzujú zmluvnú autonómiu spotrebiteľa a zakladajú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa neakceptovateľným spôsobom, keďže takýto predformulovaný súhlas vo vzťahu k obom týmto podmienkam dosiahnutý štandardne typizovanou zmluvnou podmienkou, nemožno považovať za individualizovaný prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne požaduje.

85. Identicky, pokiaľ ide o čl. I. bod 7 zmluvy, v ktorom je zakomponované právo dodávateľa požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, postúpiť pohľadávku, uplatniť si svoje práva na rozhodcovskom súde, vymáhať pohľadávku formou exekučného konania, a to v prípade akéhokoľvek prípadu porušenia, napríklad v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas, nepochybne rovnako ako v prípade obdobne formulovaného ustanovenia v rámci VOP, ide o neprijateľné zmluvné dojednanie, keďže koncipovanie obsahu je neutržateľným širokým vymedzením rôznych povinností spotrebiteľa, ktoré prostredníctvom formulovania „akákoľvek zmluvná povinnosť“ ako okolnosti spôsobujúcej následky, trpí vadou neurčitosti, nekonkrétnosti a zjavnej neutržateľnosti vo svetle prijateľnosti podľa § 53 ods. 4 písm. a) OZ. Identicky odvolací súd (ako SOI vo svojom už citovanom rozhodnutí) poukazuje na to, že exekučné konanie môže byť napríklad vedené aj pre nezaplatenie blokovej pokuty za dopravný priestupok, na čo priemerný subjekt práva ani v bežnom živote nepomyslí, pričom následky takéhoto konania deklarované v citovanom ustanovení sú neprijateľné, pretože je neprijateľné, aby porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti bolo postihované tou najprísnejšou sankciou v podobe straty výhody splátok

85. Ďalej neprijateľným je tiež čl. I. bod 8, vychádzajúc z ktorého akýkoľvek spor môže banka v spojitosti s rozhodcovskou doložkou inkorporovanou do VOP (bod 18.1.) riešiť pred rozhodcovským súdom, čo predstavuje nepochybne výrazný zásah do práv a povinností medzi veriteľom a spotrebiteľom, nejde o individuálne dojednanie, upiera sa ním žalobkyňi právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.

86. Rovnako za neprijateľné je potrebné považovať v čl. II. body 3, 4, 5, z ktorých v princípe vyplýva, že vzájomné vzťahy z úverovej zmluvy plynúce, sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka, čo jednoznačne opakovane súdna prax posúdila ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože ustanovenie o voľbe Obchodného zákonníka pre úpravu práv a povinností účastníkov zmluvy je spôsobilé založiť v spojení s inými ustanoveniami zmluvy, zjavný nepomer medzi právami a

povinnosťami zmluvných strán, keďže niet žiadneho ekonomického dôvodu, ktorý by spotrebiteľa, ktorý nemá možnosť obsah zmluvných podmienok ovplyvniť, nútil k tomu, aby svoj vzťah s dodávateľom podriadil pod ustanovenia Obchodného zákonníka, favorizovanie ktorého pred právnymi predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa neprimerane spotrebiteľa znevýhodňuje.

87. Nepochybne najväčšiu pozornosť, je potrebné venovať základným parametrom úveru inkorporovaným do čl. I. bod 1 samotnej úverovej zmluvy, ktoré trpia vnútornou rozpornosťou, neurčitou a nesprávnosťami. Je síce pravdou, že údaje v tejto časti uvedené, predstavujú primárne vo svetle § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch obligatórne, teda povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absencia ktorých síce sama o sebe nie je spôsobilou k záveru o neplatnosti zmluvy (nedostatky vedú k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), avšak v kumulatívne s ďalšími zistenými závažnými vadami, ktorými zmluva trpí a vo svetle tiež ich nesprávnosti, neurčitosti a nezrozumiteľnosti, sumárne nediskvalifikujú samotnú zmluvu z posúdenia o jej absolútnej neplatnosti.

89. Predovšetkým, ako už bolo uvedené v predchádzajúcich častiach odôvodnenia, v zmluve je nesprávne uvedená výška úveru, keď namiesto čiastky 194.301,- Sk, ktorá bola v skutočnosti na úver žalobkyni poskytnutá, je výška úveru definovaná čiastkou 200.000,- Sk napriek tomu, že rozdiel týchto súm pod hlavičkou inkasovania spracovateľského poplatku za zmluvu, žalobkyni nikdy k dispozícií pre účely čerpania nebol poskytnutý. Táto zjavná nesprávnosť, ktorá navyše sama o sebe svojou konštrukciou predstavuje zavádzajúci klamlivý, a tiež v princípe aj neurčitý údaj o tom, v akej výške bol v skutočnosti žalobkyni úver poskytnutý, sa ďalej premieta aj do nesprávnosti ďalších parametrov úveru, v konkrétnostiach možno v tomto zmysle hovoriť o nesprávne v neprospech žalobkyne uvedenej RPMN, ktorá podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch predstavuje sadzbu, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa v spojení so spotrebiteľským úverom a výšky skutočne poskytnutého spotrebiteľského úveru. V danom prípade je však zrejmé, že vstupným údajom pri výpočte RPMN nebola výška skutočne poskytnutého úveru, ale suma, ktorá nesprávne a zavádzajúco bola v základných podmienkach zmluvy ako výška úveru uvedená, t. j. čiastka 6.638,78,- eur. Navyše, neudržateľne do výpočtu RPMN, čo sa výslovne uvádza tiež v zmluve, neboli zahrnuté poplatky spojené s vedením úverového účtu dlžníka (podľa Sadzovníka či Zverejnenia), čo rovnako ovplyvňuje správnosť údajov RPMN. Pokiaľ by totiž došlo k správne doplneniu údajov do vzorca s uvedením skutočnej výšky úveru 6.549,- eur, pri počte splátok 120, výške splátok 113,36,- eur mesačne, pri dodatočných nákladoch v podobe spracovateľského poplatku 189,17,- eur a ďalšom náklade v podobe čo i len poplatku za vedenie úverového účtu a správu úveru, hodnota RPMN by dosiahla úroveň vyššiu, ako je v zmluve je uvedený údaj. V podmienkach sa ďalej uvádza, že výška splátky istiny je 113,36,- eur, periodicita splatnosti splátok istiny je mesačne k 20. dňu v mesiaci s počtom splátok 120 s tým, že celkové náklady spojené s úverom sú 7.173,32,- eur, čo pri absencii údajov o celkovej čiastke, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť, navodzuje u priemerného spotrebiteľa dojem, že nad rámec čiastky poskytnutého úveru (naviac uvedenej nesprávne), v princípe úver preplatí len o 16.103,40 Sk, resp. teda že celkovo na úver zaplatí 216.103,40 Sk, čo je však v rozpore s násobkom počtu splátok a výšky splátky, ktorý súhrnne dáva sumu 13.603,20 eur (viac ako 400.000,- Sk), čo však na prvý pohľad z konštrukcie týchto základných parametrov pre spotrebiteľa zrozumiteľné nie je. Odvolací súd jednoznačne zastáva ten názor, že takto zvolená konštrukcia zmluvy, pokiaľ ide o základné parametre úveru, má povahu nekalej obchodnej praktiky, keďže opoznatelným a zrozumiteľným spôsobom nemá pre priemerného spotrebiteľa takú výpovednú hodnotu, aby mu bolo bez ďalšieho analyzovania a potrebného odborného skúmania zrejmé, akú celkovú čiastku na úver dodávateľovi zaplatí, nehovoriac o tom, že máťúco pre spotrebiteľa sa tu používajú pojmy istina, za ktorú logicky spotrebiteľ považuje výšku úveru, avšak v spojitosti s ustanoveniami Formulára, konkrétne z bodu 1 písm. c) je zrejmé, že úroky, náklady spojené s úverom a poplatky od prvého dňa kalendárneho mesiaca, na ktorý pripadá deň splatnosti prvej splátky istiny, sa dňom ich splatnosti dohodnutým v úverovej zmluve alebo v sadzovníku pripíšu k istine úveru a stávajú sa jej súčasťou. Nemožno ani v najmenšom pochybovať, že takto zvolená celková konštrukcia a formulácia je pre spotrebiteľa nezrozumiteľnou. Niet tu žiadneho racionálneho ani udržateľného dôvodu, aby priamo v parametroch samotnej zmluvy nebolo jasne, zrozumiteľne a určitým spôsobom zafinované, koľko skutočne bolo spotrebiteľovi poskytnutých, čo tvorí istinu, čo príslušenstvo, kedy a v akej výške je splatná istina, kedy a v akej výške príslušenstvo a tiež ďalšie náklady s úverom spojené, ktoré dodávateľ od spotrebiteľa nárokuje a aká je celková čiastka, ktorú bude musieť spotrebiteľ reálne v spojitosti s úverom zaplatiť. Zvolená konštrukcia totiž v konečnom dôsledku v spojitosti tiež s ďalšou neprijateľnou podmienkou v

podobe možnosti použitia splátok prednostne na náklady, poplatky, úroky pred istinou, umožňuje, a reálne aj dodávateľovi v tomto prípade umožnilo v neprospech žalobkyne a to dlhodobo ako vyplýva z pripojených výpisov, obsahujúcich prehľad transakcií na úverovom účte, započítavať ňou poukazované splátky dlhodobo na úhradu celého radu poplatkov, ktoré odvolací súd posúdil ako neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež úrokov, úrokov z úrokov, úrokov z omeškania a dlhodobo istina takto nebola splácaná, v dôsledku čoho neudržateľne dochádzalo k navyšovaniu dlhu u žalobkyne, nehovoriac o tom, že úroky z úrokov po zosplatnení celého dlhu (ku ktorému sa javí, že žalovaná pristúpila) prípustné ani nie sú.

K obrane žalovanej produkovanej pred súdom prvej inštancie, spočívajúcej v tvrdeniach príkladmo typu, že priemerný spotrebiteľ jednoduchými výpočtami musí zistiť, aké sú parametre úveru, teda tiež aká bola jeho skutočná výška, rovnako mu musia byť zjavné práva a povinnosti zo zmluvy plynúce, odvolací súd opakovane poukazuje na to, že legislatívna úprava, ako aj súdna prax (rovnako tiež na európskej úrovni) štandardne zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred konaním, ktoré ho môže poškodzovať. Praktika, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a je spôsobilá podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku, alebo službe ku ktorým sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, sa považuje za klamlivé konanie (nekalú obchodnú praktiku), keďže dodávateľ nesmie klamať a zavádzať spotrebiteľa, resp. uvádzať nepravdivé, neúplne, nepresné, nejasné údaje, navyše spracované do zjavne zámerne zložitej konštrukcie. Pre priemerného bežného spotrebiteľa, ktorému bola táto zmluva určená, nie je výkladom či už sporného ustanovenia o výške úveru, ako aj ďalších parametrov, ktoré sú zložito konštruované, objektívne bez odborných znalostí termínov a obdobných nekalých praktík dodávateľov pochopiteľná a nie je teda dôvodné legitímne očakávať, že žalobkyňa ako jej typický účastník, túto bez rozumných pochybností o jej obsahu musela aj adekvátne vnímať, navyše zjavne v dôvere v bankový subjekt, ktorej sa žalovaná konštrukciou a obsahom zmluvy spreneverila. Odvolací súd tiež poznamenáva, že identický záver by bolo potrebné prijať tiež v rovine všeobecnej. Ak totiž v zmluve boli použité formulácie umožňujúce rôzny význam, je spravodlivé tieto ustanovenia vykladať v neprospech toho, kto ich do zmluvy naformuloval (rozhodnutie ÚS ČR sp.zn. IV.ÚS 182/01), čo bola nesporne žalovaná.

90. Vyhodnotením všetkých vyššie uvedených skutočností, napriek tomu, že neplatnosť zmluvy by v každom prípade mala byť len poslednou možnosťou riešenia vady právného úkonu, dotknutá zmluva vykazuje taký objem a tak závažných väd aj čo do podstatných náležitostí zmluvy, že vo svetle tak ust. § 37 ods. 1, ako aj § 39 Občianskeho zákonníka, nie je v žiadnom prípade udržateľnou. S poukazom na typ tejto zmluvy, ktorá je štandardná typová, a teda je zjavné, že dodávateľ ju plošne používal, je zjavné, že takéto konanie zakladá nekalú obchodnú praktiku, ktorá je zakázaná (§ 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Ako už odvolací súd uviedol vyššie, prakticky niet článku zmluvy, ktorý by netrpel závažnou vadou. Pokiaľ sa odvolací súd aj podrobne nevenoval každému jednému článku, či už VOP, Formulára, Sadzovníka, či samotnej zmluvy, bolo to nadbytočné vo svetle zistení, ktoré uvádza vyššie a ktoré sú tak závažné, že pre záver o neplatnosti zmluvy sú plne postačujúce a konštatovanie akýchkoľvek ďalších porušení zo strany dodávateľa, či rozporu s dobrými mravmi a požiadavkou čestnej obchodnej praxe, sú nadbytočné. Keďže vady dotknutej zmluvy sa dotýkajú samotných esenciálnych náležitostí a niet článku zmluvy, o ktorom by bolo možné povedať, že nemá vadu, pričom esenciálne náležitosti nepochybne sú vzájomne úzko prepojené, s prihliadnutím na povahu právného úkonu, jeho obsah (§ 41 OZ), zakladajúci v neprospech spotrebiteľa ako slabšej strany skutočne hrubú nerovnováhu práv a povinností, ako aj s ohľadom na okolnosti, za ktorých bola uzatvorená táto zmluva a evidentnú nadvládu žalovanej nad dlžníkom, čo do jej slabšej pozície, či vyjednávajúcej pozície a informovanosti, na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd zastáva jednoznačný názor, že nebolo možné postupovať inak ako dospieť k záveru o neplatnosti predmetnej úverovej zmluvy ako celku.

91. Za existencie takéhoto objemu a tak závažných väd, či už z hľadiska všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o vady právného úkonu, ako aj podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch, Zákona o ochrane spotrebiteľa, tiež podľa ustanovení o súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, pri absencii zistenia, že zmluvné podmienky neboli individuálne vyjednané, je možné k diferentnému názoru (o platnosti zmluvy) podľa názoru odvolacieho súdu dospieť len vo svetle nesprávnej interpretácie primárne spotrebiteľského práva, pri ktorej namiesto spotrebiteľa, by bola poskytnutá zvýšená ochrana dodávateľovi, nesprávne ho považujúc za slabšiu stranu sporu, čo je neudržateľné.

92. Nedôvodne tiež súd prvej inštancie prenáša na žalobkyňu zodpovednosť za vydanie v jej prospech nepriaznivého rozhodnutia prostredníctvom tvrdení, že nekonkretizovala dôvody ňou tvrdenej neplatnosti zmluvy, ako ani dôvody neprijateľnosti ňou citovaných zmluvných podmienok, teda že v tomto smere neposkytla dostatok relevantných skutkových tvrdení a to napriek dĺžke trvania sporu.

93. Predovšetkým vo svetle spotrebiteľského charakteru právneho vzťahu v ktorom má pôvod predmet sporu nie je určujúcim, v akých dôvodoch a v ktorých podmienkach vzhliadala neprijateľnosť podmienok a neplatnosť zmluvy len samotná žalobkyňa, pretože je to súd, ktorému zákon ukladá ex offo, teda z úradnej povinnosti skúmať v spotrebiteľskom právnom vzťahu neprijateľnosť všetkých zmluvných podmienok obsiahnutých tak v zmluve, ako aj v dokumentoch, na ktoré sa zmluva odvoláva, ako aj existenciu väd právneho úkonu indikujúcich k absolútnej neplatnosti zmluvy tak z hľadiska všeobecných náležitostí právneho úkonu, ako aj vo svetle ust. § 37 a § 39 OZ, ktorú povinnosť si zjavne súd prvej inštancie v tomto prípade nesplnil, čo viedlo k nesprávnym záverom na ktorých založil svoje rozhodnutie. Vychádzajúc z odôvodnenia, nielenže neposúdil významné ustanovenia zmluvy a súvisiacich dokumentov vo svetle spotrebiteľského práva, ale nevysporiadal sa ani s niektorými ťažiskovými ustanoveniami zmluvy, na ktoré od počiatku žalobkyňa poukazovala a v ktorých vzhliadala dôvody neplatnosti celej zmluvy. Takto v konkrétnostiach príkladmo žalobkyňa od počiatku poukazovala na to, že v zmluve je uvedená nesprávna výška skutočne jej poskytnutého úveru, čo je nepochybne najesenciálnejší parameter úverovej zmluvy, tiež že to má pôvod v odpočítaní spracovateľského poplatku, ktorý jednak sám osebe, ako aj v kumulácii s konštrukciou údaju o výške úveru, predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky. Súd prvej inštancie napriek závažnosti tohto parametru úveru sa s touto námietkou ani v najmenšom nevysporiadal, za súčasného konštatovania absencie akejkoľvek vady týkajúcej sa ťažiskových parametrov úveru bez ohľadu tiež na to, že nesprávnosť tohto údaju ovplyvnila aj správnosť ďalších parametrov úveru a mala dopad na opoznatelnú vedomosť spotrebiteľa o tom, aká čiastka mu je v skutočnosti poskytnutá a aké sú jeho skutočné náklady v spojitosti s úverom, znemožnila mu tak na základe pravdivých údajov posúdiť, či je pre neho nielen úverová zaťaženosť z nich plynúca, ale tiež skutočná výška poskytnutého úveru prijateľná, pričom v podstate už len nesprávnosť a formulácia tohto údaju vyvoláva obraz o neudržateľnej konštrukcii zmluvy s cieľom žalobkyňu ako spotrebiteľke poskytnúť zavádzajúce informácie o tom, koľko v skutočnosti jej žalovaná na úvere poskytne a koľko v spojitosti s úverom bude musieť žalovanej zaplatiť. Žalobkyňa tiež od počiatku poukazovala (a k žalobe ho tiež pripojila), na rozhodnutie kontrolného orgánu žalovanej, a to SOI, ktorým vo vzťahu k tomuto konkrétnemu subjektu ako dodávateľovi, niekoľko štandardne ním používaných zmluvných podmienok, ktoré boli inkorporované aj v tomto prípade do zmluvy a VOP, právoplatne určila za neprijateľné a ktoré podmienky sú tiež súčasťou verejne prístupnej databázy neprijateľných zmluvných podmienok. Už len prostredníctvom týchto tvrdení, ktoré boli nepochybne preukázané, si žalobkyňa nielen svoju povinnosť tvrdenia, ale tiež dôkaznú povinnosť v rozsahu potrebnom pre záver o dôvodnosti žaloby splnila, navyac ťažiskový dôkaz - zmluvu, ktorej neplatnosti sa domáha od počiatku k žalobe pripojila, a teda nič nebránilo v rozumnom časovom horizonte túto podrobiť ex offo plnému prieskumu.

94. Nedostatok argumentov v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedajúcich vyššie uvedené ťažiskové tvrdenia žalobkyne (napriek obsiahlosti odôvodnenia), síce podľa názoru odvolacieho súdu nie sú spôsobilé k zrušujúcemu rozhodnutiu pre naplnenie uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces), ale indikujú k naplneniu žalobkyňou ďalšieho uplatneného dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady, ktorá mala za následok nesprávnosť rozhodnutia).

95. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je síce nesporné súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

96. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola totiž už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (porušenie práva na spravodlivý proces), následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne

kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

97. V konkrétnostiach posudzovanej veci síce odôvodnenie rozhodnutia trpí určitými nedostatkami, tieto však svojou intenzitou sú spôsobilé vo svetle vyššie uvedených teoretických východísk len k záveru o naplnení odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP.

98. Pokiaľ ide o zostávajúce dôvody odvolania uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. e) a g) CSP, žalobkyňa v konkrétnostiach neuviedla, v čom vzhlada ich naplnenie, z ktorého dôvodu boli diskvalifikované z odvolacieho prieskumu.

99. V konečnom dôsledku ešte odvolací súd považuje za potrebné sa vysporiadať s obrannou argumentáciou žalovanej, produkovanou v priebehu konania pred súdom prvej inštancie spočívajúcou v tom, že žaloba predstavuje šikanózne uplatnenie práva žalobkyňou (§ 3 ods. 1 OZ), ktorému z tohto dôvodu podľa názoru žalovanej nemožno poskytnúť súdnu ochranu, ktorú obranu posúdil odvolací súd ako absolútne neutržateľnú.

100. Je síce pravdou, že vychádzajúc z ust. § 3 ods. 1 Obč. zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúci z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných, nesmie byť teda v rozpore s dobrými mravmi, ktoré ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec vo svetle imperatívu dobrých mravov a v prípade, ak tomu výkon daného subjektívneho práva nezodpovedá, môže tomuto odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Jednoznačne nemôže však viesť ku vzniku, zmene, alebo zániku práv a povinností, keďže ustanovenie § 3 ods. 1 Obč. zákonníka nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť, upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení tak, ako to vo svojom rozhodnutí uviedol tiež Najvyšší súd SR (vydanom dňa 30.03.2011 pod sp. zn. 3Cdo/144/2010).

101. Dobré mravy sú merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúceho všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania a podobne. Sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Ide o všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že pomocou ich odkazu v právnej norme, tieto včleňuje do práva. Zmyslom ustanovení, v ktorých sú obsiahnuté, je zamedziť výkonu práva, ktorý síce môže zodpovedať zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. Jeho uplatnenie má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenie iných potrieb, keď je hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia úmysel znevýhodniť, ak nie priamo poškodiť povinnú osobu (tzv. šikanózny výkon práva), prípadne kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok.

102. Vo svetle týchto teoretických východísk, za existencie ustanovenia zákona, ktoré priamo právo podať žalobu o neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy ako právny nástroj ochrany spotrebiteľa zakotvuje, pri súčasnom zistení, že zmluva, ktorej sa neplatnosti žalobkyňa v tomto konaní domáha prakticky nemá ustanovenie, ktoré by nebolo postihnuté vadou, pri jej konštruovaní vo vzťahu k podstatným parametrom

zmluvy buď neurčito, nevyvážené, hrubo v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, tu o tzv. šikanóznom výkone práva na strane žalobkyne v podobe podania žaloby rozhodne hovoriť nemožno. Pokiaľ v konkrétnostiach danej veci bolo nekalé konanie zaznamenané, rozhodne nešlo na ťarchu žalobkyne.

103. Záverom odvolací súd považuje za potrebné dať do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky pod sp. zn. II. ÚS 2221/2007, vychádzajúc z odôvodnenia ktorého „Súd musí nejen respektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácie musí smieť k výsledku spravедlivému. Právo musí byť především nástrojem spravедlivosti, nikoli souborem právních předpisů, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráneného příslušnou normou“. A práve identifikujúc sa a riadiac sa vyššie uvedenými princípmi, odvolací súd opodstatnenosť nároku žalobkyne posudzoval a vo svetle nich nemohol rozhodnúť inak, ako žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

104. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za použ. § 388 CSP zmenil (keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, či zrušenie) a žalobe v celom rozsahu vyhovel ako dôvodnej. Bez dopadu na vecnú správnosť prijatých záverov na ktorých založil odvolací súd svoje zmeňujúce rozhodnutie, súčasne posúdil žalovanou produkovanú obranu spochybňujúcu opodstatnenosť podanej žaloby.

105. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP súčasne o nároku na náhradu trov konania, a to vzniknutých tak na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní.

106. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

107. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

108. V danej veci bola žalobkyňa v spore plne úspešná, plný úspech zaznamenala tiež v oboch vedených odvolacích konaniach. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanej a to vzniknutých tak v konaní pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacích konaniach (§ 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP).

109. O výške náhrady trov prvoinstančného, ako aj odvolacieho konania, rozhodne v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 v nadväznosti na ustanovenie § 251 CSP súd prvej inštancie prostredníctvom súdneho úradníka.

110. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Lehoty ustanovené zákonom na vykonanie procesného úkonu stranami v konaní v čase od 27. marca 2020 do 30. apríla 2020 neplynú (§ 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).